

SVĚT NEVINNÝCH PILÁTŮ

SVĚT NEVINNÝCH PILÁTŮ

Eva Kosinová

Nakladatelství Vltavín

Praha 2011

poděkování

Děkuju Vesmíru za nevyčerpatelnou inspiraci v lidech, v Zemi a v mém vlastním nitru.

Děkuji, že můžu tvořit.

Janu Vávrovi za dokonalé průniky napříč časem i prostorem, za návštěvy skrytých světů skutečnějších než realita, za věrné držení ruky na zamrzlé řece (života).

Kamče za ten nejbáječnější smích na světě, za sdílení a pochopení, které umí léčit fialová křídla, a pak na nich létat spolu se mnou.

Jakubovi za neocenitelnou pomoc a neochvějnou víru ve mně (a tímto mu slibuji, že s ním budu vždycky trhat třešně, ať už budu kýmoli). Taktéž Johnymu a Tomovi, kteří vždy trpělivě snášeli moje manýry a nikdy mě nezanechali samotnou v mých problémech.

Bratránkovi za ukazatele ke svobodě, které mě dosud vedou.

Tejínce za mnohá uvědomění a posuny z nich pramenící v neutěšených nocích, kdy Nic je vším, za naslouchání hovořícímu Vesmíru a KOUZLA.

Petímu za lásku, pevnost a úctu, která mě učí být Člověkem, která mě učí druhého člověka.

Všem mým bolestně krásným příběhům, co mě vytvarovaly až sem.

Mým rodičům za život a prostředky k tomu, abych mohla realizovat své sny.

Lidem, kteří mi pomáhali na cestě za nimi: Haně Kafkové, Iloně Vojtěškové, Ireně Měšťanové,

Jakubovi Cenkovi, Petru Píchovi, Ondřejovi Skripnikovi, manželům Pincovým,

Robertovi Hedervárimu, Janu Chaloupkovi a mnoha dalším lidem.

Děkuju svojí fakultě a městu Písek za to, že mi dali možnost zakořenit a zároveň sílu k rozletu.

PROLOG

v roce 2007 jsem si představovala, jak na tuto stránku napíšu:

Chtěla jsem lásku a dostala jsem bolest.
Chtěla jsem pochopení a dostala jsem odsouzení.
Chtěla jsem žít a musela jsem umírat.
Abych se mohla znovu narodit, abych se naučila žít.
Abych se naučila milovat.

později jsem doplnila poslední řádku:

Abych pochopila *dokonalost nechtění...*

po redukci, co způsobil (ne)čas, bych chtěla snad říct jen toto:

Chtěla jsem, abych pochopila dokonalost nechtění.

SVĚT NEVINNÝCH PILÁTŮ

Ruce mluví

Slova jsou bránou k hříchu
zapomněli jsme mluvit rukama
dotyk dlaně říká:
jsem tu pro Tebe
a Ty jsi to
pro co chci ještě být

zapomněli jsme mluvit srdcem

tiše spí Tvé pohlazení na mé duši
každý kdo jsi se vepsal dobrem do mého života

slova jsou bránou k hříchu
a mlčet znamená hloubit v sobě studnu Ticha
jen v lásce mohou volně dýchat
z promotaných prstů sestavím zámek
na jejích dveřích...

Jiskřičky

„Babičko, proč máš tak hrubé ruce?“

„To je proměnil čas, holčičko. Aby ostatní lidé věděli, že já už dlouho chodím po tomhle světě a z tvých jemných dlaní zase mohli vyčíst, že jsi teprve na počátku cesty.“

„A babičko, proč je tvé čelo tak vráscité?“

„Protože každé trápení vyrylo do mé kůže jednu malou vrásku. To abych nezapomněla, že v mém životě byla bolest.“

„A babičko, proč jsou tvoje oči tak smutné?“
zeptala se dívenka a nechala svůj tázavý pohled
ležet na rtech staré paní.

„Vážně jsou smutné?“

„Všichni dospělí mají smutné oči, to nevíš babičko?“

„A jak se poznají smutné oči?“

„Nejsou v nich takové ty jiskřičky.“

Svět nevinných pilátů

za okny pláče svět

křídla hříchu halí
naše pošlapané duše
boj s pokušením už jsme vzdali

*tak nezapomeň
umýt ruce od viny*

po stopách z prázdnoty
ztrácím se v mlze času
na chodníku vydlážděným žvýkačkami
hledám skrytou krásu

po jizvách vzpomínek
natahuju ruku k nebi
ráj ze starostí a podmínek
přes smog moje oči vidí

křídla hříchu halí
naše pošlapané duše
živou vodu už jsme zakalili

za okny pláče svět
svět nevinných Pilátů

Hluchý člověk

„Nemáš právo mě zabít. Nejsem ničím vina,“ řekla moucha. „Než jste přišli vy lidé, vše bylo správné. Vládla tu rovnováha. My mouchy vždycky byly zabíjené. Sytily jsme ptáky, byly potravou pro pavouky, ještěrky a kdo ví, co všechno. Byly jsme jejich potravou a to dávalo naší smrti smysl. Naše smrt byla smyslem našeho života. Ale proč umíráme teď? Protože se vám lidem nelíbí náš hlas, otravuje vás, že lezeme po vašem jídle? Jenže jídlo není vaše. Dala vám ho Země. Země vytvořila suroviny k jídlu, bez ní byste neměli nic, stejně jako vytvořila mouchy a mouchy zase na oplátku pomáhají tvořit Zemi tím, že jejich larvy rozkládají mrtvá těla. Na to už jste zapomněli. Zapomínáte na vše dobré, co pro vás příroda udělala...“

Lidská ruka praštila plácačkou a na zem spadla mrtvá moucha.

„Nemáš právo mě zabít. Nejsem ničím vinen,“ řekl strom.

„Než jste přišli vy lidé, vše bylo správné. Vládla tu rovnováha.

My stromy jsme rostly několik staletí, viděly jsme za svůj dlouhý tichý život daleko víc, než si dokážete představit a umíraly jsme až stářím. Dávaly jsme domov zvířatům, dokonce i dalším rostlinám.

Mechy a lišejníky pokrývaly naše kmeny a houby rostly ve spojení s našimi kořeny. A naše listy, ty dávaly kyslík, aby všichni živí tvorové mohli

dýchat. Pro vás jsme obětovaly svoje větve, abyste měli teplo z ohně.

Ale chtěli jste víc. Stavět domy, lodě, zbraně. Chtěli jste čím dál tím větší hlouposti, které jste sotva potřebovali k životu, a kvůli tomu ničili životy jiné. Stali se z vás sobečtí lidé bez citu...“

Lidská ruka zaťala sekuru do mohutného kmene a strom se po chvíli zřítil do lesního porostu.

„Nemáš právo mě zabít. Nejsem ničím vina,“ řekla voda. „Než jste přišli vy lidé, vše bylo správné. Vládla tu rovnováha. Já voda odjakživa darovala

život. Hasila jsem žízeň, byla domovem milionů živočichů, omývala jsem špínu. Země věděla, jak moc mě potřebuje a vážila si mě. Pro vás jsem jen samozřejmostí jako všechno na tomhle světě...“

A lidská ruka vhodila do vody odpaděk a otrávila jí.

„Nemáš právo mě zabít,“ řekl člověk. „Nejsem ničím vinen.“

„Ale jsi,“ řekl Bůh.

MĚSTO HLADOVÝCH NA DUŠI

nohy jsme svázali botami
(jsou boty
co umí šlapat jen
po určitých cestách
s určitými cíli)

duši jsme svázali vírou
v něco
anebo v nic
a svou mysl konvencí
a své srdce chtíčem
svázali jsme sami sebe
do sebe sama

každý stavíme si hrdě svojí klíčku
svoje malé vězení
třpytivé zlaté se zdobnými prvky
dost místa k sezení
na stejném místě
dost místa k *umírání*

za obzorem dokonalosti
město hladových na duši

posadím se na lavičku ticha
rozvážu boty
a jestli půjdu dál
tak bosa

NÁVRAT

Procházím městem. Město se směje, pláče, křičí, mluví. Nevidím ho a ono zas nevidí ten svět, co si nesu v sobě. Nemůže ho vidět, protože ho neprožilo. V tom je ten rozdíl mezi námi. Já v něm žila, jen jsem chtěla zapomenout.

Lidské tváře jsou smutné. Otvírám své srdce a vidím je všechny dokonalé ve své nynější podobě. Vidím je krásné, jak možná oni sami nikdy neviděli. Vidím konec, kde ještě nebyl nalezen počátek.

Procházím budoucím rájem za tisíce lidských životů a uvědomuju si to.

Sestřička u zubaře povídá: „Taková princezna, těžko uvěřit, že leze po horách.“

Někdo zastavil auto, abych mohla přejít.

Malá blondatá holčička mi na nádraží drží dveře a směje se.

Najednou vím, že se taky směju a směju se celou tu dobu. Směje se má tichá duše naplněná mírem. Umlčené chtění, co nevyžaduje víc než mám a radostná vděčnost, že to tak může být.

Jedu domů. Vracím se vlakem poznání.

ZABILA KVĚTINU

uprostřed cesty života
vykvetla tichá květina
vykvetla naděje v jedné duši
rozevřela svůj květ
tak jako ruce nabízející poklad
tak jako srdce na dlani
když miluješ

květina otevřela své srdce
a Bůh to viděl
otevřela se a milovala
darovala krásu všem očím
a Zemi svou vůni

přišla duše
omámená vůní
a svedená krásou
zabila květinu
nožem touha nést jí sebou dál

létali motýli na té cestě
lehká byla jejich křídla
lehká byla jako svoboda
dívka s mrtvou květinou
potrhala je

zapomněla
že víra je křídly snů
a věřit znamená žít v naději
a naděje je to, co ještě zůstane

plakala nad sny
co zmizely z nebe
nad květinou
co pohřbila v prachu cesty
její srdce krvácelo
kapky uvědomění
kapky lítosti
zalila Zem

uprostřed cesty
v prachu
vykvetla tichá květina

NESMRTELNOST

listy tančí k Zemi
odevzdaně přikrývají svojí matku
zas zemřou tiše v jejím náručí
jako se narodily

plujeme v oceánu Bytí
vratké loďky naložené životem
občas přetěžkané strachem z vlastní svobody
klesáme ke dnu
než nás Země pohltí
zas zemřem v jejím náručí
tak jako jsme se narodili

a hvězdy zůstanou jako obraz věčnosti
cesta do nebe je vydlážděná příběhem Tvé duše
dlouho jsme čekali

listy tančí k Zemi
skropené jejími slzami
pláče nad smrtí svých dětí
JSME NESMRTELNÍ
zas se narodíme v jejím náručí
tak jako jsme zemřeli

JSEM

jsem
člověk je proti lidstvu
jak kapka v oceánu

jsem kapka v oceánu
moře je slané
jako slzy

jsem jedna slza
stékající po kůži
slzy se rodí z bolesti

a občas ze štěstí

chci být kapka
co ví
že i ona tvoří oceán

ZAVŘENO

PROČ ŽÍT

lodka z papíru
naložená sny
na zamrzlé řece
zamrzlá řeka
jako bolest v žilách
jako život v jednom okamžiku
a rána bez naděje
když už není nic
pak sklenice vína
pár kapek jedu
voda ze studánky v dlaních
na očištění hříchu
jeden dotyk
víla co jsi potkal na křižovatce
křižovatky osudů
několik kroků nikam
ruka opřená o čelo
když nevíš
anebo nechceš vědět
a pár přetrhaných strun
života

ZAVÁTÉ STOPY

Představ si zasněženou louku.

Vítr oněměl a nikdo jiný už tu není.

Věčnost je vteřinou a vteřina uplynula od doby, kdy tu prošel Tvůj osud. Zůstaly zaváté stopy, které pohřbil navždy sníh. Nikdy je nemůžeš nalézt, protože je to věčnost, co zapadaly.

Temné lesy bez cest střeží zasněženou louku. Někdo Ti řekl, že až za nimi je ráj, a tak chceš odejít.

Zvedáš nohy ze stop a probouzíš vítr, který je zakrývá bílou peřinkou. A až se jednou otočíš, uvědomíš si, že stojíš v temném lese. Že už není návratu, nikdy nemůžeš nalézt cestu zpět, Tvé stopy jsou zaváté.

To je temnota.

Pak si představ zasněženou louku.

Vítr oněměl a nikdo jiný už tu není. Jsi tam jen Ty a Ty jsi svým osudem. Tolik stačí, aby mohl existovat ráj.

Minulost

náhrdelník z korálek minulosti
servaný z krku
stisknutý v dlani
jednou povolí zámek vzpomínek
a až uděláš krok
rozevřeš prsty
rozsypou se
do bezčasu

Včerejší východ slunce

utíkám ulicí němých přání
a mezi prsty mi uniká
včerejší východ slunce

zrcadla času ve stěnách domů
tříští bolest
v korunách mrtvých stromů
hledám život
ve střípkách na podlaze
své sny

vychází slunce
v jiném paralelním světě
a já v něj věřím
pláču po odvetě
už jsem odpustila

vychází sluce
utíkám probodnutá jeho paprsky
utíkám v protisměru
utíkám na počátek

prázdná ulice
a touha
vrátit se

BÍLÁ PÍRKA

Padají z nebe. Bílá peříčka. Tisíce maličkých bílých pírek Šimrají Tě po tváři jako něžné pohlazení dětské ruky, která miluje svou prostou láskou. Sjíždí dolů po Tvé kůži tak jako dotyky plné touhy, když nechceš spěchat. Anebo Ti zůstanou v Tvých rozevřených dlaních, co jsi kdysi natočil směrem k nebi a čekal jsi na zázrak.

Zázrak je zrození. Zrodil jsi se, dostal jsi život, dostal jsi svůj osud a sílu ho nést. Na počátku přišli lidé a naučili Tě učit se vnímat svět. Pak přišli jiní a měnili ho v Tvých očích. Někteří přinášeli štěstí a Tys je proto miloval a chtěl jsi je připoutat ke svému životu, aby s nimi neodešlo. Jiní přinesli bolest. Nenáviděl jsi je, ale možná to byla jen nenávist vůči sobě samému, že odmítáš nést trápení a poučovat se z něj a tichá vděčnost jim, že konají to, co nakázal osud, i za cenu Tvého odsouzení.

Bolest je jen myšlenka.

Nenávist je jen myšlenka.

Celý tenhle svět je tvořen myšlenkou.

Ve Tvé myšlence padají z nebe bílá peříčka.

„To andělům někdo trhá křídla,“ šeptá smutný svět.

„Ne, oni právě vzletli,“ říká Tvá duše.

Tisíce malých bílých pírek snáší se k Zemi a Ty se točíš mezi nimi s roztaženýma rukama. Zrodil jsi se.

Rafička

běží rafička
 kolem dokola
 nekonečno koleček
 zbývá do věčnosti
 běží krájí
 čas
 minulost budoucnost
 vzpomínky sny
 běží boří
 přítomnost

KDYŽ VĚCI MLUVÍ

„Hloupý vynález, ten čas. Kdyby neexistoval, nemusíme chodit nesmyslně pořád dokola. Už se nám z toho motá hlava,“ řekly rafičky u hodin.

„Alespoň nejste nedobrovolným vrahem,“ zamručel nůž.

„Radši vrah, než aby do tebe pořád někdo strkal nohy!“ zakřičely ponožky, co uslyšely ten rozhovor ze skříně.

Krajková tanga se začaly smát. „Za to moje role je snem každého muže. Být celý den v ženském klíně.“

„To já budu taky,“ zašeptal zoufalý tampón, co znal svůj osud.

„Ne ne ne! To já to mám nejhorší! Pořád si na mě sedají samé nahé zadky,“ rozplakalo se záchodové prkénko.

ZAVŘENO

natru nebe na žluto
to aby bylo víc slunce
a noc by mohla být fialová
přece jenom je to veselejší barva než černá
lidi by měli být přece trochu šťastnější
trochu líp naladěný
trochu věřící v něco hezčího
ke všemu hvězdy se takhle z dálky tváří žlutě
a fialová je k ní doplňková barva
proč proboha nejsem Bohem?
to by byly změny
hledám krám s těmi barvami
jenže všude prodávají jen černou
a když ne
tak aspoň černý brejle
nebo mají zavřeno

Zapleť si sny do copánků

zapleť si sny do copánků
než budou tě chtít ostříhat
a ještě chvíli žij

zapleť si sny do copánků
než odstříhnou tě od tebe
nůžkami z předurčení

(NE)SVOBODA

tak už se netrap
že nemáš boty
boty jsou příliš tvrdé na tanec životem
boty svazují nohy
tak jako myšlenky víru
tak jako čas život
tak jako láska lásku samotnou
tak jako touha štěstí
tak jako slova to, co chceš říct duší.

Masky

modřiny z lásky
 zapudrovat přetvářkou
(lidi rádi nevidí)
 a prázdný oči
 zvýraznit řasenkou
(protože nechtějí vidět)
 a hladový rty
 nakrmit pár slovy
 co nechceš slyšet
*(že tohle všechno
 je bolest v masce)*
 večer před zrcadlem v koupelně
 možná smyješ make-up
 nebo s ním půjdeš radši spát
 aby ses jednou nemusela dívat
 sama na sebe

Lidská parodie na ráj

jsme namířené šípy
 v luku z chťičů
 tětíva se napíná
 s každým krokem *dál*
 jednou poletíme
 do ráje
 (navrhl ho slavný architekt
 - pan Dokonalost)
 s černým středem
 jen se strefit
 zabodnout
 a nenechat se vyrvat

Malování

černou tužkou na oči
namaluju si do očí
trochu víc síly
abych pak mohla plakat
černý slzy

Špunty

už v kolébce ti jako dárek dali
špunty do uší
nový vynález, vylepšený model
přes ty se Pravda neslyší

Svět deštníků

schovat se pod deštník
bude pršet Pravda
tak ať se nenamočíš
na dešti se špatně usychá
a nebe jednou
snad jednou zůstane otevřený

VE SKLENÍKU 21. STOLETÍ

POČÁTEK

Klíčíme
zrnka zloby
úrodná je půda
téhle doby

CHTĚNÁ ILUZE

Růst
s deformovaným stonkem
a nechat si okusovat listy
růst výš
a myslet si: tam je nebe
a já jsem květina

AMERICKÝ SEN V REÁLU

a pak pokroucený
zakrnělý
sestříhaný
sdrátovaný
bonsaje dokonalý společnosti
v malém květináčku
chceme věřit
že jsme strom
větve v takřečeném nebi
a kořeny v pekle

KONZUM

jednou zemřeme
naše klíčky
stonky
kmeny
hodí na jednu hromadu
zahradník rychlá doba
hodí je na kompost pravidel
a nechá shnít

(--- nová půda ke klíčení)

Loutky

ruce nohy mysl
na provázku
a pak jednou
oběsit se na vlastní niti
až i duše se tam chytí

Princezna na hrášku

polámaná vzbudila se
princezna na hrášku
něco je špatně
pod peřinami dokonalosti
tlačí semínko
je to důvod
je to smysl
je to víra
co tiše odumírá
pod boky
rozmazlených princezen

Divadlo

má slova
ostrí
co krájí iluze
rozřezává oponu
mezi skutečností
a tím
co je žádoucí
aby bylo vidět
oněmělé hlediště diváků
hladových po příběhu
nasadí dotčené výrazy
a začne si šuškat
o jakési nepatřičnosti
buřičství
oplzlosti
dokonalá lež se přestala uklánět
a ohlíží se
v zákulisí pláče
nahá pravda

OTISK

Potkala jsem oči

podzim 2008

Dnes, když jsem procházela tím šedým světem, potkala jsem mladé oči. Nepamatuji si tvář, pamatuji si to doufání, tu naději namířenou jako šíp tužeb kamsi do budoucnosti. Ona neví, že bude příliš dlouho natahovat tětivu a pak luk možná namožená vysvětlováním odloží stranou. Sny zůstanou daleko, protože nikdy nevystřelí. Sny se rozrodí. Zbydou střípky, co mají pramálo společného s tím, co byly.

Potkala jsem dnes mladé oči. Zabloudily hluboko do mě a já si vzpomněla... že někde na začátku byla vůle k boji. Vůle k boji se svou vlastní slabostí a silou světa okolo, co nechce věřit, protože by pak sám musel připustit, že žije něco falešného.

A vzdor a nezastřený cit a víra bez škatulek. Svoboda nenarážející na okraje rozumu. Krása v hloupostech. Krása v lidech. Kde to je? Kam to zmizelo? Sešněrovaná svými myšlenkami sedím na posteli v tom malém pokojíčku s vyblitě béžovými stěnami. Tady chci být? Tímhle chci být? Kdo jsem? A kým jsem byla?

Pospíchám, utíkám, řítím se někam. Z přítomnosti do budoucnosti. A když jsem tam, potřebuju zas někam dál. Tenhle svět vyžaduje chtění, je na něm založený. Kdyby se vypustilo, nedržel by pohromadě. Chtění je jak malta mezi cihlami našich životů dávající mu smysl. Jenže my - cihly, kameny vlastního bytí v čase měnící se v prach, zapomínáme, že jsme jen ten prach a že nemáme stavět, protože jsme hotoví, protože už jsme. Smysl budování je jen iluze. Budovat lze jen člověka v sobě.

Chci věřit v jeho dobrou podstatu. A dobro je tam, kde končí naše ego, protože vše ostatní je jen ono, ať to zabalíme do čehokoli.

(Zapomněla jsem se zout, jak moc jsem potřebovala něco napsat.)

Potkala jsem dnes mladé oči. Dívaly se na mě ze zrcadla a já tiše tála pod tím pohledem.

Ted' vím: vždycky budu věrná svým snům, vždycky budu věrná psaní.

Můj příběh je pod všemi těmi slovy, co píšu. S časem ztrácí svou důležitost, jediné co zůstává, jsou stopy poznání. To, co v čase ztrácí smysl - to všechno se zrodilo z bolesti, která ze mě potřebovala tímto způsobem vyjít ven, abych se někdy mohla dostat za ní. Dávno se v ní nechci vyžívat (vážné? někdy ještě potřebuju trpět), ale nesmím dělat, že tam nebyla, protože bych vymazala kus sebe, kus té cesty ke štěstí, která vede nutně tudy - přes uvědomění z ní pramenící.

To, co časem ztrácí smysl, jsou i básně vystřelené z duše ve chvílích zamilovanosti k někomu určitému. To není láska (i když tam občas nenápadně prosvítá), protože to není bezpodmínečnost a nechtění. Objekty mé zamilovanosti se budou střídat a pramálo na tom záleží, jestli se to někdy zastaví. Důležité je to, co je pod tím a co to všechno spojuje - to je náznak podstaty lásky, svítivá nit protažená skrze všechny moje slova seskupené do útvarů nazývaných poezií.

Proč psát? Chtěla probudit naději v těch mladých očích a vůbec ve všech očích, co jsem kdy potkala. Které se potkají s mými slovy a pochopí.

ZNÁM

znám dotyky, co se nedotknou duše
a dotyky, co rozryjou jí do krve

netknutá a zraněná
zalepuju rány

znám potápění do vzpomínek
pro sny
prázdné mušle bez perel
znám dušení
z nedostatku kyslíku

pod vodou obrůstám řasama
vynořuju se

znám mapy zapomenutých světů
na křídlech můry
a tu bolest
když odlétá zpátky do tmy

rozsvěcuju lampy na zápraží života
přilétne
spálí se
zemře
omámená můra

ČERNÁ PÍRKA

mé kroky duní o Zem
hudba tíhy poznání
a jako ozvěna
tupé rány prázdných pohledů
bodají mě do zad
bodají mě do očí
rány ranní
černé vrány
nevyřčených zlob
létají na nebi

vlním se v čase
kácím se
lámu
jako pohádkový strom
plný pavučin
zasazený mimo realitu
a nebe je zakryté
černými křídly

mé kroky duní o Zem
a k Zemi padají
černá pírká

mamince

VÁLKA ANDĚLŮ

nebe je rozryté Božími prsty
a z mraků prýští krev
v nesnesitelném tichu
hřmotně zní
nevyřčená slova hněvu

vylétnout nad mraky
a zašít jejich rány
smočená líbat dlaně Tvé
už netrhej mi křídla
už netrhej

krutá je válka andělů
tvář nevidíš
slova neslyšíš
jen cítíš
jako okovy na duši
jako jed
co v duši city vysuší
tu druhou
bolest

vylétnout nad mraky
a zašít svoje Tvoje naše
rány

ÚTĚKY

*křehká duše křehká
květ lotosu z porcelánu
dotknout se prstem zloby
už střepy krev a slzy zdobí
její tvář*

v duši mlátím všemi dveřmi na světě
abys mě slyšel
abys mě slyšela
abyste mě slyšeli

a pak po špičkách utíkám
přes mosty strachu
a pochybností
utíkám zavírám zamykám
dveře
v koutku beznaděje skrčená
pláču slzy nepochopení

a oni neslyší

*křehká duše křehká
květ lotosu z porcelánu
roztříštěný*

O STRACHU

„Čeho se tak bojíš?“

„Bojím se, že se mi rozpadnou moje představy. Zůstane prázdné.“

„Jen v prázdně můžeš cítit skutečné naplnění.“

„Co jsou tedy představy?“

„Představy jsou překážky k pravdě. A protože je nechceš bořit, budeš se jí dřív nebo později snažit překonat jinak. Když lezeš vysoko po iluzi, také z výšky budeš padat. A ten pád, který stejně tak není ničím jiným než iluzí, to je tvůj strach.“

„Odpovídáš na svou vlastní otázku.“

„Ale ne, ty jsi odpověděla tím, že posloucháš.“

TÍHA BYTÍ

hladká stěna
Prázdnoty
prstem vyrýt důlek
aby mohla odtéct
tíha bytí
kapičky potu
co vytryskly
přílišným žitím
(*a umíráním*)
aby mohla odtéct
horká krev z ran v duši
co ani čas
neutišil

FIGURKY Z BAHNA

blátem obalená
jako čokoládová figurka
vytesaná z touhy
rukou ďábla

čekám na spasení

vstávám
bláto stéká
taju
ze sebe se svlékám
nahá
stojím
očistěná od bahna
znovuzrozená
a zase
bezradná

*pěst na oko
v poli čokoládových vojáků*

ZÁCHVĚVY

záchvěvy něčeho dalekého
víčka jako listy osiky
stydící se před světem
naděje stočená do klubíčka
jako tornádo v hibernaci času
jako uzlíček života
ležící na prahu cest
a pak
kouzelná hůlka touhy
rozeběhne dějiny emocí
záchvěvy něčeho dalekého
křičící struny
roztřesené zimou
nevyřčenosti
vyrvané kořeny pevného světa
pohlcuje
roztočená síla mocností
bez hranic
letící existencí
rub a líc
obrací se mince
špína padá
rodím se z bahna
toužím si umýt duši

OTISK

nerozluštěná
orosená slzami múz
sežehlá vášní
uhaslá chladem
nepochopení
krčím se
v mlze
na konci cesty
prstem do země
otiskávám svoje bytí
pár řádek
vyrytých v kůži
vyrytých v duši
hlavolam emocí
křivka života
nerozluštěná

DVĚ DUŠE

osamělá duše na cestě
hledá
otevřenou duši
co by poslouchala
její příběh
její ticho
její slzy
hledá zem pro své kořeny
kde vyrosté v lásku
kyslík pro jedno nadechnutí
aby vytvořila
svůj svět
jejich svět

zima - jaro 2011

čtenář nechť se nenechá zmást antichronologií této knihy a přijme mé spisovatelské sebereflexe jako klíč k filosofii následujících povídek i básní

V ty noci úzkosti, když svět tlačí: buď ovčí, podvol se mi, splyň s davem, neklad' odpor, tvé poslání je jen sebeklam, jen šalba tvého sobectví, ega.

SMYSL BYTÍ. SMYSL ŽIVOTA. Najít v sobě Život. Pochopit se jakožto Život. Žít v něm s ním v souladu se svým nejlepším vědomím a svědomím. Jen já sama sobě můžu být svým nejlepším a nejtrvdším soudcem, protože mohu posuzovat svou pravdivost (co jiného říká delfské: POZNEJ SEBE SAMA?) a poznávám se nejlíp v zrcadlech druhých lidí. Vidět se v tom, co mi nastavují a přijmout to, znamená růst.

Smysl života je RŮST k sobě samému (a náhle rozumím: naše nejvlastnější bytost neleží hluboko v nás, ale nezměrně vysoko nad námi -)

Smysl života je odkrývat v sobě Boha.

Nikdy bych kvůli ní nepřestala psát, ale nutí mě o tom tolik pochybovat. Cítím, že to překračuje zdravou hranici, kdy těmi výtkami rostu. Začíná mě to tahat zpátky. Přestává to být umlčování ega, začíná to být umlčování Boha...

Nedovolím, aby ve mně kdokoli umlčel Boha.

V jejích očích je už tak unavený (- Bůh tam byl už tolik pošpiněný -). Přemýšlím, jak rozmluvit Boha = Život = Vesmír v člověku. Nemůžu dělat víc, než ho třeba i násilím odkrývat svými slovy. Musím se naučit přijímat a nést nenávist, co tím způsobuji. Člověk vždycky nenávidí skalpel, protože řeže. Ale taková je Pravda.

Není možné ji dusit pod povrchem, chce se očistit, chce se zrodit.

A najednou cítím tíhu toho života, co jsem si vytyčila (jakkoli je právě skutečné bytí lehké!). Občas chci utéct, sklopit hlavu a nejt v protisměru s davem. Protože jsem si vědomá, že budu narážet. A že to bude bolet. Že budu sváděná, že budu souzená. A vidím těla, duše těch velkých postav historie, co tu leží napříč dějinami, abychom po nich mohli dojít až sem. Co sami sebe obětovali za Pravdu. Leží tu za mnou a navzdory času a smrti ke mně promlouvají a dávají mi sílu. Nejsem ve svém boji sama. A jakýkoli boj za lepší svět začíná ve mně. Buduju sebe, abych vybudovala lepší svět.

Říkám si: jak se to mé ego umí krásně převlékat. Jen ho odhalím v nějaké myšlence, hned se zas převleče za jinou, lepší. A občas je to násilí rvát ho z těch šatů. Je to ten největší boj ve mně. Tolik se bojí o svůj život, tolik se snaží aspoň prstíčkem zachytit. Jezinka jedna! Jen nad ním přestanu být bdělá, už se zase někam cpe (chce se cpát i do těhle slov!). Chce pozornost. Chce se odlišovat. Potřebuje se v něčem uhnízďovat, s něčím se ztotožňovat. Když mu to беру, cpe se do sfér, kde se velmi těžko hledá z jejich povahy.

Co s tebou ty mé malé - tedy velké - zlobivé...? S láskou nechat rozpustit ve vědomí. Rituálně usmrtit jako oběť pro počátek Života.

A pak si také říkám: není to hřích uzavírat do slov? (...) Nechat jen to, z čeho se můžu zpětně učit, ne kde se můžu uhnízdit. A ze svých příběhů vydestilovat ego, pustit tam cele jiného člověka.

Ta věčná honba za nedokončitelným dokončením! To pukání to přetékání ta nutkavost k tvorbě

Mé dílo se samo dotváří, jako kdyby existovalo dávno před sebou a já ho odkrývala. Nijak ho nenutit, nikam ho nenutit. Být prostředníkem mezi jím a Vesmírem. Nestavět na něm svůj obraz, ale budovat se skrze něj s nejvyšší Pokorou a vědomím Inspirace. Růst svým zmenšováním. Myslet na člověka. Dát mu prostor k zrodu. Ano, musím se smlčet, abych rozuměla.

Je čas ROZENÍ. RŮSTU. ROZŠÍŘOVÁNÍ.

Jen se nechat - růst!

Hlásám svobodu a sama jí bráním ve strachu z musím a měla bych.

Kdo mluví? - svět mluví.

A co říkám já? - já říkám být.

A být znamená naplňovat touhu po Životě tak, jak chce on. Jediný hřích je žít proti němu. Jediné mé přikázání je: POSLOUCHAT ŽIVOT.

Zahodit svou vlastní důležitost, která mi brání v rozhledu rozletu... vletět do světa, kde je všechno možné. Dovolit si myslet cokoli. Dovolit si být jakkoli.

A jediným soudcem je mé sebevědomí, co mi říká, zda správně naslouchám životu.

OSEKAT SE AŽ NA PODSTATU a nemít už co ztratit.

A vzdát se i těhle slov. Oni nejsou cíl, jen cesta. Jako všechno z tohoto světa -
- mé království není z tohoto světa -

Usínat sama se sebou čistá před sebou. Nikam neunikat z tohohle okamžiku.
Položit se do náručí Vesmíru v míru svém.

dýcháme jeden vzduch
za okny ubíhá město
sedíš vedle mě
a mlčíš
v rukách žmouláš
samotu
oči skloněné
díváš se někam
kam já nevidím
a nikdy se nebudu snažit vidět
to je zákon našich světů
kterých se střetává příliš mnoho
aby se mohly protnout
sedíš vedle mě
možná se dotýkáme
okraji kabátů
mlčím
chtěla bych říct
co mě bolí
tady
ukázala bych na srdce
chtěla bych slyšet
co tě bolí
třeba bychom se zachránili
z moří samot
za chvíli zmizíš do tmy
neznámý člověče
z autobusu 191

ve víře v co
mu pokládám do dlaní
kovovou dvacetikorunu

V TRAMVAJI

někde za mými zády
 zvoní telefon
 jaký bude ten hlas
 co mi sdělí o tom člověku
 bez tváře
 i tak pozoruju lidi
 v tramvaji

UKLÍZEČKA NA KOLEJI

za okny létá
 chmýří z topolů
 sněhové vločky léta
 myslím si ztracená
 ve spleti písmen nějaké knihy
 uklízečka příliš hlasitě mlátí dveř-
 mi
 aby si jí někdo všimnul
 aby mohla říct
nene, sem teď nemůžete
 aby mohla být důležitá pro svět
 otisknout se svým koštětem
 do chrámu lidstva

NAHOŘE

mezi tebe a mne
nalepím
skutečnou vzpomínku

a někdo se směje
někdo se směje
za dveřmi

za nehty zbytky své
nevyslyšenosti
kam s ní
nemyslet
po schodech dolů
do nebe
a nemělo by být
nahoře
chci padat jako déšť
v bezvědomí
v nevědomí
že padám
hladina mých probolených
jezer

vlní se

někdo se směje
za dveřmi
a ještě dál
jistě někdo pláče

VROUBKOVANÁ

vroubkovaná samota
 víš že
 i stromy mají vrásky
 ve stáří asi každý
 sraští duši
 protože tehdy bychom už měli vědět
 kam jdeme
 a proč

a pak potkáš vílu
 a ona se tě zeptá:
pamatuješ si ještě
na domečky z mechu?

RAMÍNKO

po obřízce duše
 pověsit samotu na ramínko
 mezi červenou a bolavou
 roztéct se
 do prázdného pokoje
 do sraštěného jablka
 do kalíšku z vyhořelé svíčky
 z vyhořelé vzpomínky

jaké by to bylo líbat se teď s Nietzschem?

PRAHA

a když jsem unavená
 městem
 sebou
 udělám něco *jinak*
 v levných knihách pořídím si
 sbírku básní někoho *zapomenutého*
 (aby se nezapomnělo)
 v MC Donaldu
 vanilkovou zmrzlinu
 s tou náloží posadím se
 na nějakou nemožně umístěnou lavičku
 (zbavit ji tak samoty)
 zhltnu slova Hladová
 osladím si život
 zprostředkovatelem budiž mi
 bílá plastová lžička
 a pak prostě jen
 pozoruju lidi
 pohyb
 čas
 všechno všechno
 běží jezdí proudí troubí
 spěchá
 a mě napadá
 co si asi myslí
 o té nehybné bytosti na lavičce
 s prázdným kelímkem a knížkou
 ne ne
 na nikoho na nic nečekám
 nějaké dítě na mě tak dlouho visí očima
 až se bojím, že si vykloubí krk
 postarší cizinka se táže kudy do Tesca

převoněná paní
zanechala stopu svojí vůně ve vzduchu
černobílé dvousedadlové auto
projelo dvakrát kolem
nějak jsem si vzpomněla
jak se zapomínám
zastavovat

VERŠE

zas píšu básně
v poetickém světě
bufetového stolku
šedého nebe
a přetékajícího srdce

jak pampelišky
ve spárách mezi dlaždičkami
(my chodci života)
žijí ve mně verše

*světě nezabij
ve mně básníka*

NÁUŠNICE

náušnice z mušliček
v barvě mých očí
koupil jsi mi
aby se smutný starý pán
v zapomenutém obchůdku
na chvíli usmál
abys mi ohmatal ušní lalůčky
(něha chutná nejlíp
po kapkách)
a pro ten okamžik se staly
tvým územím
abys mohl lovit
jiskřičky v mých očích
v barvě náušnic z mušliček

ZMOKLY JSME NA PETŘÍNĚ

deštivé víly
s jasmínovými květy
a duhou ve tváři
očisti mě dešti
až na podstatu

VEČER

dřevěný můstek
spojující světy
a na zábradlí hořící pochodně
a tma
a hudba
a déšť
a já
letící jeho kapkami
kamsi
ulíčkami dávných příběhů
šeptají šeptají
šílená letím
kapkami
miluju
svůj rozmazaný svět

PŘÍLIŠ SLUNCE

(a není to báseň o noci?)

z podkoleních jamek mi tečou
potůčky potu
tulím se toulám
ke svému odlesku
a noc je tak
vlahá
že ji nechci uvěřit ani
tmu
tramvaje plují
jako příliš hlučné ryby
v černé
rozpíjí se
rozbíjí
světla města

s hlavou z okýnka
nechat si zamotávat
život do vlasů

TĚD MŮŽU DĚLAT TU
NEJOBYČEJNĚJŠÍ VĚC NA SVĚTĚ
A BÝT ÚPLNĚ ŠŤASTNÁ

můžu třeba
hladit hřbet knihy
čichat vůni polštáře
malovat srdíčka nebo spirály
psát čím dál tím menší písmenka
krčit palec u nohy
zhasnout s věděním
že můžu rozsvítit
usmívat se do tmy

PODZIM

stromy spolu hovoří
 skrze vítr
 musím jít
 spočinout
 obout boty spánku
 do opánků
 uložit sny
 činit pokání
 a mé hříchy jsou ještě krásnější
 než má čistota

stromy spolu hovoří
 hoří listí rudých barev podzimu
 pod povrchem všednosti
 stírám jehly modřínů
 z náhrobku promeškané skutečnosti

už rozumím

OZVĚNA

ozvěna bolesti světa
 na mém rameni
 pláče

čekám

a můj muž
 kdesi na téhle zemi
 do noci hledí
 a ví
 že *už jsem*

ZAKLETÁ

22. 12. 2010

*3:05 na stolku dřevěného bufetu,
který na Malostranském náměstí vyrostl s vánočním časem*

má drahá
v tichu hovořící
v tichu noci
co se zapomněly na prahu okamžiku
zakrytá tmou
a mlčením
odkrýváš duši budovanou časem
a příběhy
které tudy prošly v tělech lidí
otisky na dláždění
sbírám podrážkou svých bot
průčelí chrámu
se vlní
a padá mi do náruče
já v pokleku na namrzlých schodech
chytám Boha

dlouho jsem se Tě učila milovat
má drahá
zakletá
Praho

ZEMĚ TICHÁ

Zavři oči.

Můžeš být kde chceš. A já toužím být daleko.

Jsou tam ohromné temné stromy s rozrytou kůrou časem. Jejich větve sahají až do nebe, sahají po něm tak jako ruce Člověka. Jejich větve tvoří hranici mezi našimi světy. Tvůj a můj svět jsou rozdílné tím, že v tom mém můžeš létat. Osvobod se od sebe, vstup do mého světa! Dveře do něj jsou stále otevřené a přesto zamčené pro ty, co tam nepatří. Umíš projít dveřmi, které jsou hloubkou tvé duše?

Jsou tam ohromné temné stromy s rozrytou kůrou časem. Nejsou zlí, nejsou nijací. Nerozumím jejich hlasům a vím - netřeba rozumět. Šeptají si mezi sebou. Šeptají svými žlutozlatými listy a já místo toho slyším podivnou píseň, co skončí teprve až odhodí mé stromy svůj šat. Dost možná nikdy neprijde zima v tomhle světě, dost možná tu není vůbec čas.

Jsou tam ohromné temné stromy s rozrytou kůrou časem. A mezi nimi občas zahlédneš koňský hřbet. Rozevlátá hnědá hříva, dusot kopyt, hymna před válkou. Hymna války, na kterou naše duše nezapomněly...

Tmavovlasá dívka klečí ve vysoké trávě, kterou češe vítr jako ty nejjemnější vlasy, a opírá se o zkrvavený meč bolesti. Musela tolik krvácet napříč věky, aby došla až sem! Museli jsme tolik krvácet...

Jsou tam ohromné temné stromy s rozrytou kůrou časem. Je to její katedrála. Pouští meč do trávy a pomalu spíná ruce s něnou modlitbou:

*Zdravas, Královno, Matko milosrdenství
odpuť, že měním tyhle svatá slova
k Tobě volám vyhnaná z ráje
co nikdy neexistoval
a tvořím vlastní tady na Zemi.
K Tobě vzdychám nad tím slzavým údolím lidských duší
s otevřenýma očima zahazuju slepou víru
co mě učili.
A proto obrať ke mně své milosrdné oči
ještě naposled
já odcházím do Přítomnosti.
Amen.*

Ve vysoké trávě mezi temnými stromy stojí meč zabodnutý v Zemi
jako kříž nad hrobem Času.

Pohřbila tam svou minulost.

Pohřbila tam své sny.

Pohřbila tam svou víru.

Pohřbila vše, pro co kdy žila a chtěla žít.

A teď odchází očištěná. Hrdě jí nesou její bosé nohy. Jde v šatech
ze svobody a vítr jí cuchá vlasy. A stromy, stromy ty se jí klaní. Našly
svou královnu, která vyhrála bitvu nad smrtí, protože v ní přestala věřit.

Jsou tam ohromné temné stromy s rozrytou kůrou časem. A na bílém
koni jede bosá dívka s dlouhými tmavými vlasy. Letí spolu tichou
krajinou bez hranic poznané reality.

Otevři oči. Můžeš být, kde chceš...

Poušť slepých a poušť slepých očima

Jednou vstanu a odejdu.

Poušť je Samota. Tak věčná, neutuchající, srdceryvná, pustá a bez naděje, v které se začne teprve sama naděje rodit. Je to písečná bouře, co tě klátí k zemi a nutí vstávat, učí vstávat. Pro písek v očích často nevidíš, že oáza je blízko a tak zůstaneš stát a umíráš tím pocitem marnosti.

Hladoviš a možná až na pokraji smrti, rozhodneš se jít dál, protože už nezáleží na ničem. Vzdal jsi se i toho jediného přání žít. Vzdal jsi se a za to ti byl dán dar narodit se.

Ležíš na Zemi. Na své Zemi a víš to. Ležíš v písku. Otvíráš oči, ne ty lidské, ty už se nadobro zavřely pod svou tíhou. Vidíš Věčnost. Je všude. Nekonečí, nezačíná a ty jsi její součástí. Teď jsi součástí pouště Věčnosti.

Někde daleko jsou slepí lidé. Jsou tak daleko, že už jsi na ně zapomněl.

Slepí lidé říkají o některých lidech, že jsou slepí očima, protože nevidí svět. Ty teď víš, že oni ho vidí. Vidí ten skutečný, protože nejsou omezeni obrazem, tvarem, pojmenováním. Nejsou omezení tím, že na počátku jim někdo řekl: tahle barva je černá a tahle bílá. Opravdu slepí lidé nedokážou vidět černou barvu jinak než jako černou. Jejich fantazie byla zabita jejich rozumem a tím co onen rozum viděl.

Jsi ve světě slepých lidí očima. Proti normálnímu světu, ve který se věří, je nekonečný. Není omezen prostorem. Můžeš být, kde chceš.

Tvá poušť je nekonečná.

Jednou potkáš člověka a on tu bude hledat studnu. Začneš se mu smát. Vždyť všude kolem něj jsou studny! A on umře žízní. Zase ucítíš bolest.

Jednou naučíš někoho dalšího pít živou vodu. A on se narodí. Ucítíš dobro v sobě.

Jednou vstaneš a zůstaneš...

Housle

Možná to bude dnes trochu jiné.

Zahrajeme si na osud. Má čtyři struny. A když na první zabrousí smyčec našeho bytí, je to život. A o pár okamžiků v proudu času dál bude na tu samou strunu hrát smrt. Kdo má víru, ví, že tahle píseň je stejná a nemá cenu plakat.

Pak je tu láska. Stačí trochu víc přitlačit a vznikne nenávist. Jdou s láskou našimi srdci ruku v ruce. Jedna struna, jeden cit, co lidé staví k sobě jako protiklady. Kdo miloval, ví, že i nenáviděl.

Třetí struna, struna bolesti, jak lehce přemění se její hlas ve štěstí. A když budeš příliš dlouho šťastně hrát, zatoužíš zas slyšet smutné tóny. To ještě duše potřebuje trpět, aby nezapomněla.

A naposled rozezní se píseň prázdnoty anebo naplnění. Nikdy je neuslyšíš společně. Prázdnota, to je čisté peklo uvnitř, které dopustíš svou nesvobodou. Naplnění znamená žít. Žít svoje nebe tady na Zemi bez ohledu na to, co je dáno životy a názory jiných. Naplnění znamená odhodit okovy a najít v sobě sebe.

Možná budou padat hvězdy splněných přání, které už nebudou vlastně třeba, až se naučíme hrát tu píseň jménem věčnost na všechny struny houslí osudu.

Rozplakal nebe

Nesmím moc přemýšlet.

Je tam potok. Jeho voda, ano je to jeho voda, tak jako lidé říkají moje vlasy, tak jako člověku patří jeho vlasy, to je voda, co patří potoku. Studí. Chladí. Dráždí. Chodidla, co dlouho chodily bosy po lese a teď zatoužily po pohlázení, po něčem, co by utišilo jejich tichou bolest.

Voda smývá stopy prachu, čistí vzpomínky, co zanechala v kůži cesta. Cesta je nevinná. Nezrodila se, byla vytvořena proti své vůli. Každá cesta sní o tom, že kdyby byla na jiném místě, vedla by k lepšímu cíli.

Cesty jsou tak pošlapané, nikdo by nechtěl být tak pošlapaný jako cesty, a přece mají svou hrdost a to právě jejich cíl. Lidé jsou jim za to vděční.

Jsou cesty, které byly zapomenuty. Vyrosla na nich tráva. Tráva, které všechny stromy říkají, jak staří lidé dětem, že málo toho ví, protože je tak mladá a nic nezažila. A tráva je smutná, každé ráno pláče kapky rosy.

A když je smutné nebe, pak to ví všichni, protože slzy nebe to je déšť.

Na začátku někdo rozplakal nebe. Jeho slzy vytvořily potok.

Potok je obraz věčnosti. Pořád plyne dál a přitom stojí na témž místě. Plyne dál od té doby, co se zrodil jako malinkatý slabý pramínek, sílí, rozšiřuje se. Až jednou potká řeku a aniž by o tom přemýšlel, vstoupí do ní. Rozplyne se, zahodí vlastní identitu, aby mohl tvořit celek.

Až dojdou všechny nohy, co bloudí lesem života, k tomu, co potok, pak na světě bude vládnout mír.

Z cest zmizí spěch, chodidla neucítí bolest, nebe zapomene plakat, protože to nebude třeba.

A pak možná v jiném paralelním světě bude ruka Boží utírat slzy nebe v touze dívat se zas na chvíli na to nesmyslné divadlo osudů našich duší.

Země ticha

Škrtla sirka.

Jemně jí drží ty vděčné prsty. Protože oni ví, znají kouzlo ohně, znají jeho moc, sílu, bohatství. Vděčné prsty, co právě probudily světlo a tím zabily kus tmy.

Tma je nekonečná, je jí daleko víc než světla. Oni to ví. A proto dali světlu proti tmě tu nejdokonalejší zbraň. Věčnost. Tma světlo nikdy nepohlčí, ale světlo zničí svým životem tmu.

Škrtla sirka poznání a hoří svíce víry v jejích rukách. Plamen ukazuje cestu v temné dlouhé chodbě. Nevidí na její zdi. A přece mysl té, která tam prochází, dovoluje oživnout představám o starých omšelých kamenech, které jí tvoří.

Kameny jsou naplněné duše osvícených. Mají v sobě moudrost získávanou tisíce životů a než se rozpadnou v prach a zmizí ve věčnosti, budou tvořit zeď téhle chodby a šeptat tiché modlitby za ty, jejichž kroky tudy povedou.

*Vrať se domů... Znáš svou cestu... Jen se vzdát svých tužeb...
Nechat myšlenky, aby se samy umlčely... Vrať se...*

Slyší hlasy a své rozbušené srdce. Ne, to není strach, strach shořel v ohni víry. Je to Lásky. Čistá, nekonečná láska, pravý opak strachu.

A až dojde na konec, někdo jí položí prst na rty ve znamení mlčenlivosti.

Tohle je země Ticha.

Moje realita

Má křídla. Cítím je na své duši. Roztahují se, když přestávám chtít.
Roztahují se, když dokážu žít přítomností. Má křídla jsou, když v ně věřím.

Létám nad městem. Město je tiché. Spí v nevědomosti o nás. Spí
se svými starostmi, bolestí, spí se svou vírou i nevírou.

Je tma. Až se jednou město probudí, rozsvítí se světla Pravdy.

Létám a stojím na střeše paneláku.

I temné nebe je stále nebem.

Stojím s hlavou skloněnou, stojím na okraji. Je to okraj světů.
Jeden krok, krok z reality do mé reality.

Jsem anděl temnoty stvořený ze světla. Modlím se za Tvou duši.

Jsem anděl světla svázaný temnotou a proklínám Tě.

Jsem rovnováha.

Odhodlaná a nejistá, naplněná silou a zesláblá bolestí, tichá křičím: Jsem.

Kdo jsem

Skála pevně stojící v Zemi a Země je má matka, co mi zakryla oči.
Nechce mě pustit ze svého objetí, abych se nezranila. Jednou přijde
blesk a roztrhne mě na kousky, na tisíc malých kamínků...

Malý kamínek uprostřed písčité pláže a písek jsou ti, co jsou výš.
Přijde vlna a omele mé hrany. Dlouho bude omílat, až zapomenu,
kým jsem byla a budu vědět jen, že jsem. Tisíc zrněk prachu...

Zrnko prachu ve větru a vítr je ruka Boží. Poletím s ním smířená
a odevzdaná, poletím, až se ztratím docela v samotné Existenci.

Kdo jsem? Tvrdá skála z myšlenek, konvencí a všeho daného.
Malý kamínek ztracený v poznání. Zrnko prachu v ráji nevědění.
Nic.

ZROZENÍ

ŘEKY SNŮ

Můj rozmazaný svět. Odlesky skutečností na rozhoupané hladině snů.

Jdu po břehu a dívám se. Když je den v mojí duši, hladina odráží paprsky světla. Toužím se rozeběhnout a skočit, spojit se se svými sny, být jimi. Snad nemám dost odvahy. Jen občas namočím bosé nohy do vod řeky snů, aby mě zas na chvíli nesla svoboda.

Když je noc v mojí duši, hladina je temná. Temnota probouzí strach a přitom přitahuje (to proto se vrací). Nevidím nic a to mě děsí, svírá. Chci utéct od té černé řeky, ale ať se dostanu kamkoli, znova se vynoří ze země a bude mě tísnivě obklopotvat. Skrčím se do sebe a zavřu oči. Budu chtít zapomenout na ten obraz.

Až jednou oči otevřu, bude zima. Když je zima, řeka zamrzá. Stojím na okraji a vím, že teď můžu přes led přejít. Dostat se někam dál (co je dál?). Musím volit, protože není jisté, jestli zase nerozmrzne.

Stojím na okraji a nutnost volby mě drtí.

Vrátím se na břeh a věčnost se budu dívat na své zmražené sny a bude to bolet. Protože někde v hloubi budu pořád věřit, že někdy přijde den, kdy řeka rozmrzne a já budu moci vstoupit do svých snů..

Rozhodnu se přes led přejít a překonat své sny, které jsou pravděpodobně už jen iluzemi. Ale jestli nejsou, někde uprostřed řeky se led prolomí. Voda bude studená. Možná se začnu topit.

Chlad a drama a bolest - tím tedy byly mé sny? Nebo to byla jen nutná součást jich? Co na tom, teď se topím a musím bojovat, abych přežila. Jestli přežiju, dlouho budu usychat a léčit se. Dost možná se začnu bát vody, protože mě zradila. Přestanu se dívat na hladinu snů a odejdu někam, kde nebude žádná voda. Protože každá voda mi bude připomínat moje chyby, mou bolest.

Někdy se vrátím k té zmrzlé řece, protože moje duše bude hladová po snech a já přesycená pevninou. Poučená minulostí, odstraním ze svého chtění příběh protkaný bolestí. Led na řece se neprolomí a tak se dostanu na druhou stranu.

Dostanu se dál a tam se už nikdy nebude stmívat. Ani zima nenastane. Všechny řeky snů se tady totiž vlévají do oceánu na jehož hladině se odráží sluneční paprsky.

Můj rozmazaný svět mizí. Ztrácí i ten nejistý tvar, co měl. V bezčase a za prostorem ochutnávám bytí.

PRAMENY NICOTY

Nauč mne milovat ošklivost, abych dokázala vidět krásu.

Nauč mne milovat slzy, abych uvěřila smíchu.

Nauč mne milovat smrt, abych pochopila život.

Nauč mne milovat...

A já se pak vrátím se svých stopách a budu smývat to nepravé. Půjdu do bažin, abych našla prameny své nicoty. Svléknu svou identitu, vstoupím nahá. Voda bude čistit a její chlad probouzet. A když se budu umět vrátit, přijdu probuzená s pokorou na rtech. Budu chtít předat to dobré ze mě dál s vědomím, že to není moje, s věděním a viděním toho v každé bytosti.

NÁHROBEK

zrodit se ze stínu

něčeho hořkého a dávného

z kamene socha

a ze sochy kámen

z kamenu prach

ze mě plátno

budoucích okamžiků

vezmi štětec a maluj sny

vezmi dláto a vysochej věčnost

našich příběhů

jsem ozdobou náhrobků

svých vzpomínek

ILUZE EGA

vlastním tisíc srdcí
sama neobydlená
chci zapomenout vše, co chci
abych tě mohla přijmout
Lásko
do sebe

OPERACE

v košilce anděla
nahé křehké tělo
třeše se strachem
ze ztráty
že ztratí
kousek ze sebe

rozříznout skalpelem srdce
a vyjmout z něj
nenávist
závist
zlobu
ten hnus dnešního světa
nádor egotické mysli
a pak zašít ránu
vzkřísit
Lásku

POPRAVA

věšíme se na oprátku
času
loutky tahající si za vlastní provázky
chtěním chtěním chtěním
neříkej, že to tak není
já tě znám, člověče
já se znám --

ZROZENÍ

zakrýt si oči
a chvíli vidět

je to v prázdném pokoji
s bílými stěnami
nevejít jako člověk
vejít jako bytí
být jen bytím
bez touhy zaplnit
svým tělem
svým egem
zastavit se nikde
a nechtít nikam odejít
v prázdnotě čekat
na zrození Ticha

LISTY

Někdo mi vyprávěl příběh mojí mysli. Že je jako pramen čisté vody, co si proráží cestu skrze Zemi. Je to potok, který plyne časem, vlnící se vlasy Země. Moje myšlenky, předsudky, domněnky, vzpomínky, sny, jsou listy, co tam napadaly. Zadrhávají se o břeh, o prožitky minulosti a vykonstruované představy směřující do budoucnosti.

Chci je propustit. Chci je uvolnit ze zajetí břehů iluzivní reality. Myšlenkou jen na myšlenky samotné odpoutávám zaseknuté listy. Plynou po proudu někam, kam nevidím a zcela jistě vím, že nemusím vidět.

Potok je prázdný. Jsem v přítomnosti.

Neplánuj. Nevzpomínej. Zůstaň tady. Je to jediná cesta, jak plynout bez zadrhávání, jak se nechat unášet životem a nenarážet na překážky, být čistou vodou bez jedů minulých vin a starostí, být sebou, být životem...

Někdo mi vyprávěl a já bych chtěla vyprávět tobě, že tvoje mysl je jak pramen čisté vody. Vylou listy, poslouchej bublání přítomna a plyn...

ÚPLNÁ

narážím
o své stěny
chápu svou malost
rozedraná ze svých ran
rodím se
Úplná

ZTIŠENÁ

sedím ztišená
na bádce uvědomění

řekou přijetí
nechávám odtéct
minulé emoce

přítomností přerézávám
provazy myšlenek
rozumu
ega

přítomností usmrcuju
čas

otvírám bránu
ze zajetí hmoty
pronikám za obraz
za vůni
za zvuk
v prostoru objevuju
esenci Bytí

CHMÝŘÍ

Chmýří letí vzduchem. Malá paraplíčka nesoucí nový život v maličkatém semínku. Až je pustí ruce větru, spojí se se Zemí, se svým počátkem, protože právě z ní se zrodily.

Letím životem jako chmýří, bez vlastní tíhy. Nese mě svoboda, paraplíčka chrání před ničivou silou touhy v lidské duši. Až mě pustí její ruce, spojím se s tvořivou silou, se svým počátkem, protože právě z ní jsem se zrodila.

Letím životem, když zapomenu i to, že jsem.

Tančím životem, když cítím naplnění.

Jdu pomalu, když se snažím přemýšlet.

Občas se plazím příkrčená u země, protože mám stále ještě strach.

A občas utíkám za životem samým, jenže vždycky vím, že se musím zastavit, abych nezjistila, že už je příliš daleko za mnou.

Jednou zůstanu stát a život poběží kolem mě. A já se budu jen dívat, budu pozorovatel svého vlastního života. Pak zavřu oči a budu na počátku všeho.

TOUHA

je to tichá krása
 jako napřažené ruce nad klavírem
 nevyřčených přání
 než prsty uhodí do kláves
 než vyloudí první tón
 než vyloudí první slovo
 vzdech

je to tichá krása
 nabíraná na konečky prstů
 jako šlehačka
 toužíš ochutnat
 a až to uděláš
 budeš toužit zas někam dál
 hltat
 dávat se
 láskou něhou vášní
 bez dechu
 cítit život
 vteřinu před smrtí myslí

je to tichá krása
 jako mezihvězdné prostory
 tak pustá a nezaplnitelná
 tak obrovská a neobjevitelná
 tak temná

je to tichá krása
 vznášející se mezi Tvým
 a mým dechem
 jako pírko
 vytržené z křídel
 co chtěly letět k nebi

je to tichá krása
 zmražená ve vteřině
 když nevíš
 jestli zemřeš
 nebo se zrodíš

ODLESKY

bud' mi zrcadlem
a v mých odlescích
ukáž mi, jak miluji
jak mohu být milována
ukáž mi mé stíny
abych nehledala temnotu
někde jinde
ukáž mi moje rány
mou bolest
abychom mohli zahojit
svoje duše

ZÁVANY

závany lásky
cítím na své duši
odněkud z vesmíru
jako když hraje na harfu
anděl Chammael
jen napnout plachty
otevřít se
plout

MŮJ TICHÝ PŘÍTELI

Od kopyt odstřeluje sníh. Zanecháváš stopy na zasněžené pláni. Jsou jako písmena, jimiž popisuješ její netknutelnost naším příběhem. Je o sdílení něčeho nezachytitelného. Letíme spolu zmraženou krajinou, kterou zima pomalovala jako plátno tohohle okamžiku. Všechno je bílá. Cítím Tvé horké tělo, jsme sladění svými pohyby a touhou. Je to touha po svobodě. Útěk vyříznutý z reality. Můj smích a dusot Tvých kopyt. Tvoje hříva a mé rozevláté vlasy. Jsme tu jen my, můj tichý příteli...

Ráj

hojím své rány
ráje brány
otevírám
v nečase

Ráj

človíčku nepatrný
uzamčený ve svých touhách
vzpomeň si na Boha

Přetékám krásou

upij mě
měkká je něha
halí ji noc v hladových duších
šipy minulých vin
vyrvali jsme z těl

Namaluj mi do dlaní

otisky své touhy
hynu bez ní
nikdy nezhynu
hasit chtíče
čekám na topiče

Už nemám trny

můžeš mě chytnout za duši
chodím po hladinách
křišťálových jezer
zurčí prameny
nirvány

MÉ ŠATY JSOU

mé šaty jsou
bílá pírká
sněhové vločky
kapky ranní rosy
Tvé motýlí polibky
ve snech se halím
do krás bytí
dotkni se mých stěn
budu tát
duhová a věčná

MILOVÁNÍ

zaliž mne svou láskou
vykvetu pro tebe
v mojí vůni zapomeneš
že jsi jen člověk

ODLIV

voda svléká zemi donaha
na jejím těle maluje svými prsty
otisky odcházení

OCHUTNAT

chtěla bych Ti dát ochutnat
bezpodmínečnou lásku
ze svých rtů
co neví
jak by řekly
chtěla bych Ti dát ochutnat
paprsky svého světla
rozptýlené po duši
esenci Bytí
po douškách
jako živou vodu
hltať bys
Člověče

MÉ JMÉNO JE

jsem vůně růžových keřů
 kterou Ti načichla duše
 provázím Tě
 Tvá příliš hlasitá myšlenka
 bubnující na touhy

jsem skrytý svět
 za Tvými rozechvělými víčky
 provázím Tě
 Tvůj příliš živý obraz
 co jsi namaloval štětcem svých
 fantazií

jsem kukla motýla
 co se s každým slovem rozvírá
 otevři mě
 ať můžeme letět
 na mých křídlech
 mimo realitu

a jejich prach
 pokryje Tvůj strach
 pochyby
 ve mně Ti nic nechybí
 jsi mnou

jsem šimrající pírkó na Tvé tváři
 když se blíží dech
 jsem první vzdech
 a poslední vydechnutí v kráse

jsem tisíc okvětních lístků
 z růžového keře
 co zasypává realitu
 jsem věčné srdce v písku
 bezbřehé lidskosti
 žádná vlna nesplaví
 moje stopy

a mé jméno je
 LÁSKA

O LÁSCĚ

Ten člověk říká, že miluje.
Zeptej se ho: „Co je to láska?“
Nezachytí v odpovědi ani její střípek.
Roztříštili jsme lásku a její odlesky jsme pojmenovali jejím jménem.
Málokdo se za život konečkem prstu dotkne její podstaty.
A ten mlčí.

FONTÁNA

vířila jsem vodu
na hladině Pravdy
každou svou myšlenkou
nesmířená

o krok blíž
věčnosti
je nemyslet

NÁRUČ VESMÍRU

v náručí vesmíru
spolu s hvězdami
usínám
probuzená
jsem vteřinou
tak nepatrná
a obsahuju věčnost
rozpuštěná v Pravdě

JEDNOTA

spoj ve mně
černou a bílou
vytvaruj mne
v šíp lásky
přesáhnu své krunýře
a pak zetlím v Zemi
odevzdaná
v hedvábí víry

RYBÁŘI

jsi rybář
a já bloudící
ve vodách spících
vodníkovo dušiček
toužím
zlatá rybka osleplá
svou vlastní září
zamotám se do Tvých sítí
zvrátím iluze
co mě sytí
uvězněná tuším
rozměr svobody
lapíš mne
a vystrašenou
přendáš z bláta do vody

STVOŘIL JSI MĚ

stvořil jsi mě
z mokřadů mé duše
uhnětl
z bahna vin
ponořil
do vod bolestí
přidušená pochopila jsem
co je to dýchat

BŮH JMÉNEM ŽIVOT

Kladu si otázku: má nějakou cenu, abych něco zaznamenávala? Obrazy prožitků, citů, myšlenek, představ, které se jejich zachycením slovem nebo něčím jiným tak trochu zoufale snažím sebrat minulosti.

Obrazy pomíjivé, co zmizí jako moje stopy ve sněhu, když stoupám na nějaký bezvýznamný kopec. Nohy se boří, sněh praská, praskají pouta svazujících povinností vytvořených mojí vlastní vírou v nějakou svou ideu vhodnou pro společnost.

Proč stoupám? Kam jdu? Kde se vzala ta touha dosáhnout vrcholu? Co tam hledám? Nebe?

Dotknout se nebe... Svoboda... Zahodit sebe... Najít se.

Až budu nahoře, roztáhnu ruce a budu se dívat na hvězdy, co najednou jako-by vystoupily z oblohy. Blíž ke mně... blíží k mojí duši. Cítím to.

Patřím vesmíru, jsem mu otevřená, je mi otevřený.

Pokleknou a sepnou ruce s tichou modlitbou v jedné větě, co zaplňuje celou mou mysl. Můj život je tak nádherný!

Běžím po zasněžených pláních. Dýchám. Rukama do sněhu maluju srdce. Komu patří má láska? Vidím tváře... asociace obrazů, vzpomínek, snů... Ne. Tam to není, není v celém svém rozsahu.

Má láska patří Životu. Tichá, bezpodmínečná, věčná.
Amen.

FANTNÍ VILA

Bezpodmínečná

namaluj na papír
veliké srdce
a musíš ho malovat
s láskou
nalep ho
na smutné osamělé dveře

Nenaplněná

namaluj na chodník
bílou křídou
polovinu srdce
a nech ji ležet poblíž

Proti samotě

až ti bude smutno
opuštěně
ohmatávej v dlani
žalud nebo kaštan
představuj si život
který je v něm
a v který se může proměnit

na nějakém kousku Země
smutné
opuštěné
udělej důlek
zasad' semeno

představ si mohutný kmen
co tu bude stát
za několik staletí
a osamělého člověka
co ho objímá

představ si
jejich *lásku*

ve vzduchu obejmí
svůj budoucí strom
tiše se pomodlí
za Život

Poklad

v dlani nos celý den
malý bílý kamínek
jako kdyby to byl
poklad

pak ho ukryj
do krabičky od čaje
na útržek papíru
připiš tři slova
čím je pro tebe život
usměj se

krabičku zakopej

O čase

doprostřed přechodu
postav židli
sám si na ní sedni
v ponurém černém kabátu
a až naskočí červená
zakřič: *ČAS NEEXISTUJE*

KOLOTOČ

Sedím na červeno-žlutém kolotoči na dětském hřišti, které se skrylo pod spadané listy stromů. Jsem tu sama. Jen odkudsi za mými zády slyším křupání listí, co shrabuje nějaký člověk.

Sedím na barevném kolotoči a do tváře mi padá slunce. Chce mě vybídnout k životu. *Jsem příliš unavená*, říkám mu. Hra se zastavila...

Chci spát. Chci chvíli mlčet. Přestat se točit.

A tak sedím na kolotoči, co se netočí. Vstoupila jsem dveřmi, které někdo zapomněl otevřené, a nikdy ho nenapadlo, že by jimi chtěl někdo projít a posadit se na kolotoč, který je od světa oddělen plotem.

Napadá mě: vždycky budou nějaké iluzivní hradby.

Ten člověk přestal hrabat listí a nastartoval malý motorový vozík, který zřejmě slouží k nějakým zahradnickým pracím. Projel kolem mne a zastavil se u branky. Píská si a zamyká ji. (Jaká to metafora k životu, který už je tak nějak zakázaný!) Vyměnili jsme si pohled. Mlčky kolem něj procházím.

Vím: *na barevném kolotoči pro mě (už) není místo.*

Chci hledat další. Jdu tichou krajinou podzimu, krajinou mlčících domů, protože lidé jsou teď v jiných světech. Říkám si: *aby ses přestala točit a padat, musíš přestat hledat kolotoč.*

Kus od kolotoče za plotem je jiné hřiště bez plotu. Je tu koš na míče a takové to bidýlko pro rozhodčího, kam po žebříku vyšplhá a pozoruje odsud s nadhledem hru.

Sním: *být tak svým vlastním pozorovatelem.*

Hrát své role s uvědoměním, že jsou to jen role - a tak vlastně už žádné role nikdy nehrát.

Být sebou. Být smířená. Smířit se i se svou nesmířeností.

Nahlédnout za ty role až na podstatu. Nezáleží na tom, s kým budu, záleží na tom, kým budu, kým jsem.

Sedím na bidýlku pro rozhodčího. S láskou a pokorou soudím své vlastní utkání. Studí mě zadek a slunce se mi opírá do zad. Vykresluje na

písek můj stín. Stále jsem jen stínem své skutečné podstaty.

Lidi se pohledem diví.

Co tam dělá?

Světě, uvědomuju si sebe. Svou vlastní nedůležitost.

Kolem projíždí pán s vrčícím vozíkem. A na oplocené hřiště s červeno-žlutým kolotočem vběhl houf dětí. Vykřikují, smějí se, pobíhají po zahradě, na kterou se jako zlatý déšť snášejí listy javoru, které podzim obarvil nažluto.

Vykřikuju v sobě: *život je tak nádherný!*

A směju se všem nemocem svého bytí, pobíhám po zahradě bezčasí v plnosti přítomného okamžiku.

Nenechám se sesadit! Sama odejdu do svých rolí, navždycky nad sebou přítomná na bidýlku pro rozhodčího - pro rozhodčího nad svým vlastním životem.

O hodině tělesnosti

o hodině tělesnosti
v Nietzscheho filosofii
můj přítel skřítek
obtáhl mi fialovou propiskou
žily na hřbetu ruky
přála jsem si mít
fialovou krev

VE VÝKLENKU

před deštěm ukrýt
už jen oči
rozmoč poprš
tvary
hrany
a lidé mívají okolo
a lidé bloudí

už nikdy nikam já

ABYCH TĚ LÉPE VIDĚLA

doprostřed čela
nechat si vytetovat
třetí oko

HLADOVÁ

chci spát nahá
jako v lůně matky
Země
jako ušlechtilé zvíře
před lovem
po lovu
já divoká
duší
pomaluj mi tělo
barvami války
a vyryj mi do zad
své znamení

RITUÁLNÍ

spát tři hodiny
a vstát jen proto
abych uvítala slunce
psát báseň v tramvaji
tužkou na oči
sundat si brýle
a vidět o něco lépe
pomalovat si tvář
svou divošskou přirozeností
a nosit jí v sobě dál
na špičce Střeleckého ostrova
stanout těsně před svítáním
vysypat kruh
třemi druhy mouky
a být v něm s příslušnicí
stejného kmene
LIDSKOSTI

VIKTORKA

Ta nutková touha vše do sebe nechat vpít! Srůst s životem. Zabořit prsty do krtince. V dlaních žmoulat hlínu. Rozetřít ji po obličejí. Čichat k ní. Ochutnat jí. Celá se v ní oválet a necítit se špinavá. Cítit se čistá.

Vysvlékla jsem se do naha a pomalovala tělo uhlíky, co jsem našla v krbu. Toužila jsem je do sebe vedrat, vpustit, pohltit je, abych je cele zakusila, prožila, abych je cítila. Obličej jsem měla celý černý, tlusté přísné čáry vedoucí od jeho středu až k vlasům. Ty byly široké, zuřivě rozcuchané, divoké. Dívala jsem se do zrcadla a na něco si rozvzpomínala: takhle jsem. Dívám se na něco zapomenutého ze mě, co mi chybí, co miluji, co bytostně potřebuji.

Vyběhla jsem do mrazivé noci jen se svou pomalovanou kůží. Zmrzlý sníh mě řezal do bosých nohou. Ta palčivá bolest mě nutila dělat celým tělem podivné pohyby a vydávat skřeky hlasem, který jsem od sebe nikdy neslyšela. Byl to tanec mé nejvnitřnější přirozenosti, které jsem se nemohla ubránit. Ta bolest ji probouzela a ona se projevovala skrze mé tělo, jež bylo náhle nesmyslné nějak ovládat. Proč? Ta noc, ten chlad, ta bolest, všechno mě to přikovalo k přítomnosti, nemohla jsem odsud utéct myšlenkami nikam jinam. Musela jsem zůstat tady - pod širým hvězdným nebem, skrze nějž mluvil Vesmír, a já poslouchala.

Nechci nikdy zapomenout.

Instantní víla

instantní víla
 na všednosti rán
 sedí na okraji hrnku
 nožky spálené
 hořkostí
 (ach ano - někdy se čaj přeluhuje
 anebo káva nesladí)

možná je smutná
 jen proto
 že si pomačkala šaty
 když jsem ji naposledy
 schovala do šuplíku krás
 na které teď
 není čas

možná jí zkoprněly nohy
 - to se pak těžko tančí

a andělům musím ještě
 malovat křídla
 (někdy jsou tak zubatá
 že vypadají spíš jako rohy)
 aby je člověk poznal

*ještě trochu času
 na to být v nečase*

JAKO FÉNIX

Pout

I.

Šla jsem do hor tak obrovitých, že se před nimi krčí i někteří bozi. A jejich majestát sevře srdce úzkostí z té velikosti a moci, než se pokloní a naučí před nimi Pokoře. A skrze ně se pak učí pokoře před celou Zemí...

Šla jsem do hor v touze budovat spolu se svým tělem i duši. Byla to i touha po boji. Po boji s něčím, co mě přesahuje, po boji s horou, po boji se sebou samou. Často jsem cítila nenávist, nenáviděla jsem čistě a tvrdě ponořená ve svých bolestech, strachách, vztecích, vinách, výčitkách. Často jsem milovala čistě a bezpodmínečně ponořená v kráse, ponořená v té nejpřítomnější přítomnosti. A tyhle dva city ležely v mé duši tak blízko sebe, vzájemně se proplétaly a rozechvívaly ji - a mně se z očí řinuly slzy, slzy všech mých bolestí a slzy z té nesmírné krásy Vesmíru. Ano byla to i touha dotknout se svých hranic a v nich podstaty bytí.

Stála jsem na okraji propasti a věděla, že když spadnu, nebude tam prázdnota.

Někde tam jsem se potkala tak blízko se Smrtí, že se o mě otřela svou nevyhnutelností. Strach je právě vyhnout se téhle nevyhnutelnosti. Věděla jsem, že za okamžik nemusím mít vůbec nic, ani život, co se zdál být tak samozřejmý. A ten okamžik mohl být krátký, že už byl vlastně *ted'*. Nezbylo než přijmout možnost toho nic. A co je nic? A co je něco? Co je vlastně to, co máme a co si tak střežíme? Možná jsem tehdy tolik trpěla, že už jsem ani nedokázala toužit po životě. Tak tedy ani život sám není to, co chceme ubránit před smrtí....?

Najednou jsem to věděla. Že není co bránit. Že není co brát. Přišla temná, chladná, otřela se o mé tělo. Zavírala jsem oči a strach mi omotal duši. Ale pak...v té konečnosti se začalo rodit něco...co jsem mohla nazvat jen svoboda. A já cítila, že mě objímá a ta náruč je hřejivá, že tam klidně budu padat...padat... Jen to vyslovit znovu v mysli...

Ve smrti je svoboda. Protože nenechá nic. Nic z toho, co můžu nějak uchopit myslí. A nemít nic znamená nemít co ztratit. Nemít co ztratit znamená nemít o co se bát. Až beze strachu ze ztrát klíčí svoboda.

Jak krásné je zakusit ten pocit. Jak krásné je být...!

Stojím na okraji propasti. Roztahuju ruce a cítím vítr, jak mě popostrkává. Jako bych letěla. Je to tak snadné. Ne, nechci zahodit život! Miluju život, nesmírně miluju svůj život. Ale přestala jsem se bát smrti, když jsem pochopila, co mi může dát její blízkost. A vím, že vedle ní vždycky stojí Život, který je náhle cítit daleko víc po sobě samém.

Být. Být. Být...síla....nebýt....lehkost....nebytí....

Vedle ní? Ale ne. Vždyť on je jí a ona je jím. Propojují se. Jsou jedním.

Někde tam jsem se potkala tak blízko se Životem, že jsem si myslela, že umírám. Občas musí lidi takhle probouzet, aby si ho uvědomili.

Na okraji propasti. Nad divokou řekou. Na vrcholku hory, skály, ledovce. Nad propastí uzavírám propast mezi Životem a Smrtí.

II.

Šla jsem za lidmi, co žijí pod hranicí bída, v touze osahat si život až na dřeň tak, jak to dělají oni. Ano, ve svém nevědomí ohmatávají podstatu, ve své přítomnosti, co nesahá dál než k včerejšímu dni a zítřejší noci. Nevejde se do ní příliš představ a snů na to, aby ji dokázaly zakrýt, a tak žijí daleko skutečnější život než my napřažení jako šípy na řetivách svých tužeb.

Pochopila jsem, že život příliš nutím, aby byl nějaký. Umět mu tak dát svobodu, jako to umí oni! A pramálo záleží na tom, že to není jejich volba.

Učila jsem se sobě samé, protože tam člověk nemá dost prostředků na to, aby se sám před sebou mohl ukryt. Natož před jinými lidmi - a tak jsem se znovu učila své přirozenosti, tomu odkud jsem se celý svůj mladý život snažila dostat, odkud mě všemi těmi nesmyslnými kulturními konstrukty snažili dostat ti, co mě vychovávali. Učila jsem se tanci

a křiku a smíchu. Učila jsem se Životu. Z toho všeho trčel a sálal jako ohromná mračna dýmu z jejich ohňů svítících do noci, když už se i hvězdy bály.

A - vzpomněla jsem si, jak moc jsem zapomněla na člověka samého. Tolik jsem ho chtěla zdokonalovat, tolik jsem mu chtěla pomoci, tolik jsem mu chtěla rozumět a nořit se do jeho duše a - zapomněla jsem, že tu stojí nahý přede mnou a čeká na to, až ho chytím za ruku, až k němu promluví, až budu sdílet jeho svět. Ano! Ten člověk ještě nechce *můj svět*. Neumí ho chtít. Nesmím hledat člověka hned v jeho hloubkách - dost možná je tak navždycky uzavřu anebo vůbec nenechám zrodit - ale nejdřív si osahat jeho pevné stěny a pochopit, na čem stojí on sám, jeho myšlení i život. Teprve pak se pozvolna nořit, pokud si to on bude přát. A tak jsem si vzpomněla na krásu obyčejných chvil nezátížených myslí a napadlo mě, jak nesnadné snadné je tak žít...

III.

Vrátila jsem se zpět na místa svého dětství. Nehnalo mě sem nic, ani touha po vzpomínkách. Nechala jsem je ležet smířené usmířené a ony mě hřály, hladily, jemně se dotýkaly mé duše jako nasládlý vánek něčeho okušeného a naplněného. A jejich vůně byla jako z čerstvě upečených koláčů, kterých jsem se už nasytila a teď jsou tu pro jiné. Přece jsem tolik rozuměla jejich chuti a teprve zpětně ji plně doceňovala.

Vrátila jsem se a zůstala přítomná.

Stromy si mě pamatovaly. Promlouvaly ke mně hlubokým klidným hlasem plným lásky a míru. Vyprávěly o nebi, jak se ho dotýkají svýma dřevěnýma rukama. A má duše šplhala po jejich větvích vzhůru a usazená v jejich koruně na něj hleděla.

Vodní hladina zrcadlila rovnováhu a oblohu. Ano i nebe má své zrcadlo. Miliony zrcadel... Šeptala něco o čistotě a lehkosti. *Vstup, ponoř se, ochutnej mě svým tělem, očisti se, poznej mou hloubku i mou hladinu*, na které kouzlí každý dotyk kruhy. A má duše do ní vstupovala, nořila se, ochutnávala, čistila se, poznávala.

Lesní tráva mě očarovala svou vůní a mě se motalo srdce opilé láskou k lesu. Nehybně jsme stála a vrůstala do něj.

A pak - pohled do nebe. Viděla jsem milující se anděly v mracích. Milovali se tak nádherně, že jejich láska dolétla až do mě. Celý vesmír dával smysl a já se mu oddala.

Celý Vesmír dává smysl a já se mu oddávám. Věřím v jeho záměr. Věřím v dobro a věřím ve světlo, věřím v bílou. Černá se dá zabít jen vírou v bílou a když už zabíjet nechceš.

Pták rozřízl oblohu svými křídly. A její půle mi spadla do náruče. Pochopila jsem, že je čas smíření.

Kudy odešla

vytluču si zuby o pravdu
 a nemá
 ti napovím
 kudy odešla

Kat

urazím ruce soše své pýchy
 urazím si ruce
 o kámen tvého mlčení

*kat snů
 stvořitel přítomnosti*

Ještě se posbírám

ještě se posbírám
 z den svých prázdnost
 mé minulé city - prach
 minulých cest
 v očích občas pálí

ještě se naučit
 zapomenout

Heretická

existují taky Ďáblova muka?
u cesty k poli
zalévány mlhou
a slzami

*největší ďáblovu utrpení je
když netrpíme*

Saň

saň tisícíhlavá
je má touha
syčí
číhá
hádám
smysl bolesti

Majáky

ještě mi vyprávěj
o majácích
kam jsme to dopluli
bárky chtění
chatrné

nezapomeň
nikdy
na moře

Kde pramením

kde pramením
a kam plynu
sama sobě studnou
bezednou
a přece žízní hynu

MĚSTO

Dotýkat se kamene, cítit jeho hrubost, tvrdost, chlad, věčnost, lidskou práci a touhu, co ho opracovala a zasadila právě sem. Poslouchat příběhy, co vypráví. Poslouchal jsi někdy, jak mluví domy? Něco tě rozechvěje zevnitř a ty se ptáš, kdo je za těmi zdmi, kdo tam byl a kdo tam bude. Lásky i bolesti, slzy i smích. Všechno to slyšíš s rukou přejíždějící po omítce jako po kůži, v které jsou otisky všech životů, co se jí dotkly. V prstech jemně bubnujících po tabulkách skla. Nástroj, který slyší hrát jen duše. Ano je to hodně o tichu, právě v něm jsou slyšet tyhle příběhy. Příběhy mého města.

Chci tě naučit poslouchat, protože v zvucích světa uslyšíš i ozvuky mé duše, která je s ním spojena. Zvu tě do noci, která nás uchrání před očima, co by viděly něco jiného, než jsme. Zvu tě do ulic. Zvu tě ke dveřím, co tě nepustí dál a přece za ně pronikneš a pronikneš daleko hlouběji.

Chci, abys viděl duši domu. Chci, abys viděl, že dům není jen samozřejmá hromada kamení, malty, cementu, dřeva, kovu, skla. Že je to lidská práce, pot a touha. A někdy pak možná něčí naplněný sen. Jeho místo, kde mohl být, žít, milovat. A pak přijde tíha vzpomínek. Nech je dopadnout.

A DUŠE BY SE TOULALA...

Vlahá letní noc. Vítr přitiskává lehkou látku ke kůži. A duše by se toulala až k ránu po ulicích a uličkách, kam se kdysi dávno otiskly její příběhy. Každé místo volá vzpomínkami. Už se nechceš vracet. Už to nebolí. Jen si uvědomuješ proces svého utváření a celou tu krásu života.

Možná se před dveřmi do svého domu na chvíli zastavíš, abys zastavil čas. A z nebe spadne kapka. Jakoby pršelo jen pro tebe. Stojíš v půlce přechodu a díváš se na liduprázdnou ulici (a přece se cítíš tak plně!). Mokneš. A je to jako kdyby tě omýval sám bůh. Od čeho ještě? Víš, že všechno je tady, teď, v tobě. Není třeba nikam jít. Není třeba utíkat z tohoto okamžiku.

Jen ta nesmírná vděčnost životu. Vděčnost, která zavazuje jen k tomu být dobrým člověkem, být lepším, být zalévány mlhou a slzami

Nad vrcholky

svíčka plápolá
boj o život
my všichni plameny
svých válek

hořet shořet pro pravdu
a nechat se rozpráshit
nad vrcholky svých tužeb

Ikaros

ještě si urovnat pírka
na svém pavím ocase
aby celý svět věděl
že jsem
a jsem
ještě syrová
zevnitř

ještě si urovnat pírka
na křídlech Ikarových
aby celý svět věděl
že jsem
a jsem
obalená v prachu
všech den
hořká
a slaná
po slzách

FIALOVÁ KŘÍDLA

krásní jsou ti
co poznali bolest
a nesou si ji v rohu srdce
aby nezapomněli

modřiny poznání

viděl jsi někdy anděly
s fialovými křídly?

AŽ POHŘBÍM BOLEST

*bít se pro lásku
milovat pro boj*

zas
omývám se
ve vlastních slzách
jednou
vstanu z moří věčných
zármutků
až pohřbím bolest

Kámen

Uchopit do ruky ten kámen a v něm cosi neuchopitelného.

Ohmatáváš ten kámen, co jsi sebral hoře na jejím vrcholu. Bude mít navždy místo mezi jinými, protože má místo ve tvé duši. Je v něm uložená celá tvá cesta. Tvar mraků, když ses jednou podíval k nebi ve strachu, že mizí (a ano nebe může zmizet). Pot, co ti jako krev z rány (jsou rány, z kterých se člověk rodí) promáčel šaty. To člověk bojuje se Zemí a v jejích ranách se tvaruje blíž k ní. A ty skalnaté štíty, o které se rozřezává lidské ego se svou pýchou a touhou dobýt, až před tou majestátností a mocí mizí docela. Je tam tvůj nádech a krok dál. Příchuť té touhy, která nutí zvedat nohy. Vůle. Vůně větru. Chlad, co nutí vzpomenout si, že jsi i tělo. Kapka rosy na nějakém lístku. Bože, taky je tu život...! Řekl sis tehdy možná . Tady...tady milimetr od nebe i od pekla.

Však je pro mě příznačné vyskytovat se takhle pospolu. Jedno definuje to druhé. Chudí ti, co nepoznali ve své duši peklo! Marně budou hledat nebe.

Můj kámen patřil hoře. Sebrala jsem jí ho. Jednou ho vrátím. Jednou se vrátím. Už nebude třeba, aby mi připomínal.

Všichni máme své hory i své kameny. Jsou to připomínky toho, co už jsme dokázali. Až se dokážeme vzdát i jich, bude to teprve důvod k vítězství.

Vědění

Hřbety knih
a ta nenasytná touha
otevřít člověka

Proužky

Proužky stínů na stěně
svíčka dohořívá
ticho noci a
vůně něčeho zapomenutého
vyprávěj mi svou dlaní příběh o Lásce

Poztrácená

Růžová noc
na chodník mi vypadlo
kousek srdce

Cena ticha

zdražili špunty do uší
zdražili ticho

Za ticho

Svět pohltila bílá.

Vesmír řekl: ZASTAV SE. A svět nerozuměl, chtěl běžet dál.

Troubil, vztekal se, trucoval, nadával, stávkoval proti životu.

Zaslechla to volání a duše se jí rozechvěla. Vyběhla za ním do zasněžené noci. Objala dva stromy, skrze něž dohlédla jednou až k podstatě.

Běžela sadem zahrad Břevnovského kláštera až ke zdi hřbitova.

Přehoupala se přes ni a vlétla do neporušeného světa spících náhrobků.

Růžová tma. Mír. Ticho.

Na křižovatce cest poklekla před jedním z nich.

A zase jako před lety malovala rukama do sněhu srdce.

Škrtla sirkou, jemně ji držely ty vděčné prsty. Doprostřed srdce postavila své světlo. Mocht dávat světlo! Mocht proměňovat tmu ve světlo! Klečela tam, bílá, a byla jí krásná zima.

Modlila se za ticho duší, za ticho z poznání.

A v tom běhu, v tom objetí, v té modlitbě, všechny myšlenky stály a chtění ztratilo co chtít.

Perly

až na dno
až do sebe
se potopit
v písku
pomíjivosti
mušle zarostlé
řasami časů

rozevři
v bezčasu
objev
perly Pravdy

Měsíc

pluje nebem
nízko nad obzorem
tak nízko
že se mi zachytává
o řasy
měkké odlesky světla
uplývající v proudu řeky
odnášejí
čas

volám válečnici víry
rytmus smrti
tikot
tmy

*nechat v sobě zaznít
tenhle okamžik*

Neznámému králi

zlato na hladině
když slunce odchází

ledopády zraněných srdcí

a tráva se klaní
neznámému králi
co mi tak důvěrně
cuchá vlasy

Tůně

vtištěná do věčnosti
skrze tenhle okamžik
volám ticho

živá voda
z bříšek prstů
tůně něhy

a tíseň krásy

choré duše těch
co zakryli

Kapka

dopadám
 jako kapka na hladinu
 moře mých neutěšených světů
 rozvlněné povrchy
 času
 rozeznívat se
 triangl mého bytí
 ještě mám hrany
 ještě zraní
 dopadám
 jako kapka na hladinu
 rozvlnit realitu
 moře mých nekonečných
 konců

Před hříchem

jsme tu jen my
 já a můj
 hovořící strom
 který teď mlčí

Turmalínové noci

turmalínové noci
 kdy už všechny hvězdy
 musíš nést v sobě

Fénix

jako Fénix
zrodit se z popela
svých snů

Dva

dva šálky čaje
se spolu milují
mísení kouře

Dialog se svíčkou

až dohoříš
zhasnu i já

Bezejmenné

dopadám
nezvěstný pachatel mých hříchů
zařval: strhej ze sebe ty cáry krásy
syrová jsi
nejdokonalejší

*

v nejtíšší nevinnosti
medem pomazávám
zatrpklé
vykleštit touhu z hubených duší
a donutit je *být*

*

nepohnutá bohyně
někudy odešla
laskám své malé zlo
zlomyslně smyslně

*

břicho kašpara plné tajemství
vyvrácen z nebe
je falešník

*

hrobař a rodička
na jedné lodi

*

vyhoštěná ze sebe
krůpěje olova
vypotila duše

*

ničit žaláře řeči

*

chátra polodáblů
blud bloudí
pořád dál

*

štítí se tíhy
zbabělé larvy
velkých příběhů

*

do mohutné pavučinky
jsem se zachytila
láteří lež

*

a svědek zapomenutých vin
viní se z pravdy

*

dřímá má láska
v karmínovém rubáši
vášně

*

káže žena
na kolenou mě miluj
já tvá ty můj

*

rozviklaná víra
hlasitě odumírá

*

v chřípí píchá
chamtivost

*

most odříkání
nás spojuje
můj odlesku

Do mlčení

trsy sychravých vzpomínek
se nám otírají o kotníky
kyprá země mělkých příslibů
bují bolest v jejich nenaplněnosti

tiší odejdeme do Mlčení

Tajemství

A zase hrdě vztyčit hlavu a jít dál. S nepatrným úsměvem na rtech, co možná nikdo nevidí. Směješ se totiž především v sobě, už není třeba nic ukazovat. Víš, kým jsi a to taky dáváš světu, ničím nezaobalenou svou bytost, čistě, bez příkras a bez násilí, bez čehokoli přidaného, bez čehokoli falešného. Směješ se v sobě, protože máš své tajemství úplně jiné podstaty. Cokoli už v životě uděláš, bude mít právě jeho nádech. Je to tajemství lásky k Životu. Je to tajemství, co nelze žádným způsobem předat, je možné ho pouze prožít a pak s ním žít dál.

Je to rozechvělé srdce, když se dotkneš konečky prstů vodní hladiny, tabulky skla, kůry kmene. Je to sladkobolný závan vzpomínek, které už nechceš vracet. Kouř z dohořívajících ohňů, šípky zamotané ve vlasech, rudé odlesky slunce, co ztrácí svou sílu a ve své konečnosti dělají vše ještě krásnějším. Podzimní slunce. Podzimní duše, co se toulá v uličkách již prožitého, s láskou si ohmatává své chyby jako nástroje, co ji utvořily, co ji dovedly až sem. Podzimní duše! Ale za chvíli...už za chvíli zase hrdě vztyčíš hlavu a půjdeš dál. Není to hrdost pyšná, je to hrdost pokorná. Neseš své tajemství s vědomím toho, že tě přesahuje.

ZÁVĚREM

závěrem

O NESMRTELNOSTI, TVORBĚ A O BOHU

Mé dílo nekončí dokončením. Žije v sobě dál a pak v dalších lidech (některá díla se tak stala *nesmrtelná*).

Soustavně pracuju na své *nesmrtelnosti*. A chci před ní nalézt Pokoru.

Mé dílo nekončí dokončením, pokud bylo správně stvořené. A správně tvořit znamená *poslouchat se zevnitř*. Zapomenout na to, co říká svět, znamená to *sloužit dílu* a ne chtít, aby dílo sloužilo k budování mé identity před světem.

To je má obhajoba před jakoukoli kritikou.

Někteří lidé říkají, že moje básně vlastně nejsou básně, že postrádají rytmus a rým a vůbec všechny ty formální věci, co poezie má mít. Prý se k tomu třeba dopracuju. Chtěla bych říct: píšu poezii své duše, nikdy nechci dělat řemeslo! Píšu proto, že to ze mě prýští a já *musím psát*. Píšu proto, že chci předávat myšlenky, které se ve mně žitím rodí, které mě tíží i hladí, které mě formují. Estetika jazyka je pro mě až druhořadá, jakkoli mě baví hra se slovy a prožívám úžas nad tím, jak dokáže jejich souzvuk působit. Já ale nechci člověka předně bavit a nechat ho kochat se krásnem, chci ho především donutit přemýšlet. Přemýšlet nad tím, kdo to vlastně člověk je, kde v téhle době stojí, co dokáže cítit a jak ho to může budovat. Přičemž tohle přemýšlení je pro mě způsob náhledu na svět, náhledu nesamozřejmosti samozřejmého. Vystoupení z všednosti a údiv nad obyčejným, tedy - nalezení neobyčejného v obyčejnosti. Má slova budiž jednou z možných cest k tomu.

Zklamou hlasy volající po konvenční poezii: nebudu se vypracovávat ve složitých metaforách, abych ohromila svou jazykovou dovedností, nebudu se učit, jak se píše, nebudu si hledat vzory, kterých bych chtěla dosáhnout. Nechci totiž pravdu ukrývat, chci ji odkrývat. Moje básně jsou čím dál tím kratší, redukovánější na podstatu toho, co chci říct.

Ano, tam směřuju. Netřeba zaobalovat.

Jak to, že nemám svůj literární vzor?

Jakkoli jsem očarovaná silou jazyka a myšlenek Exupéryho, nesnažím se mu nijak připodobnit, dohnat ho. Jakkoli mě fascinuje schopnost, jakou k sobě váže slova Březina, mám raději Santókovo: *zametli spadané listí i s rosou*. Ale nesnažím se ho nějak dohnat, nějak se mu připodobnit.

Obdivuju spoustu velkých autorů a jsem jim vděčná, že svým dílem dokázali být nesmrtelní a tak se o něj navzdory času dělit s námi současnými chodci životem. Obdivuju každého člověka, který dokáže tvořit v celé šíři toho slova (pro ty, co by snad ještě nerozuměli: tvorba není jen kniha, píseň, obraz, je to i dítě, zahrada, koláč, bota, dokonce i úsměv, tvorba je cokoli, v čem člověk žije dál a dává se tím jiným lidem). Život by měl být tvorba. A tak obdivuju každého člověka, který *dokáže být člověkem* v různosti těch rolí, co se mu nabízí.

Chtěla jsem mluvit o tom, proč nemám svůj literární vzor. Můj vzor je člověk, který umí *být* (jakkoli mě ovlivnili ti velcí autoři, o kterých jsem se zmínila) a člověk, který by měl být všem lidem tím nejbližším, totiž: *člověk v něm samém*. Tenhle člověk prožívá svět bez ohledu na to, jak by se na to dívali ostatní. Prožívá ho opravdově, přirozeně.

Člověk ve mně stojí v noci uprostřed přechodu, maluje srdce na kopci ve sněhu, válí se nahý v prachu, aby se očistil, hodně se směje a pláče, hodně je. Právě on píše.

Psát jak se píše?

Jistě je dobré vědět, jak se co dělalo a dělá. Autor se tím rozšiřuje a nehrozí mu takové nebezpečí, aby si myslel, že píše něco nového, ale ono to tu už bylo... Je to inspirativní: nahlíží na to, jak pracují se slovy jiní. Nutí ho to růst: protože vidí velikost a schopnost jiných a tak přitvrdí sám na sebe, aby nezakrňel, aby jednou dorostl takové velikosti a zůstal být vidět. Je to nebezpečné: vždycky hrozí, že se bude snažit psát jako někdo jiný nebo někoho překonávat. Chci říct, že v tomhle bodě se do psaní vždy dostává rozum. Autor se začíná kontrolovat. Rozum osekává tvorbu na řemeslo. Tvorba, má-li být uměním, je sebe přesahem. Chvilé, kdy člověk má pocit, že to, co tvoří, není on, ale něco, co ho přesa-

huje a je daleko mocnější než on.

Tvorba je komunikace s Bohem.

Nenechte se mýlit tímhle slovem. Jelikož mi jednou bylo dokonce řečeno, že píšu křesťanskou poezii, ráda bych tu objasnila svůj vztah s Bohem (i když mezi řádky téhle knihy vystupuje to, co teď budu říkat, v mnohem dokonalejší podobě). Vyrostla jsem v atheistické rodině, sama si našla cestu ke křesťanství, ne tak úplně sama jsem ho opustila (i když třeba teď se k němu - ale úplně jinak - vracím), abych ochutnala různé alternativní nauky a s uvědoměním, že v jádru všechno hovoří o tom samém, se vrátila kamsi na počátek, kde stojím nahá a neuzavřená do žádné klíčky s cedulkou, na které je název nějakého náboženství. Mám blízko zejména k východním náboženstvím, mám jistým způsobem blízko právě ke křesťanství (už proto, že je neodkazatelnou částí a spoluutvářecím faktorem naší kultury, jakkoli povědomí o tom mizí), mám blízko ke všem lidem, kteří v NĚCO věří - v něco, co je přesahuje a dodává jim zodpovědnost za vlastní život. Ano vést dobrý život předpokládá, že se člověk vztahuje k něčemu mimo sebe. Že nežije sám pro sebe. A to taky dává jeho životu smysl.

Můj Bůh je Život, pamatujete? Těžko zachycovat slovy, ale když bych se chtěla aspoň trochu pokusit: můj Bůh je oživující princip je mě, ve vás, v kamení, ve všem. Je to hlas tvorby, intuice, inspirace. Je to Láska jako pocit naplnění, absolutní přítomnosti, nechtění. Je to volání po sobě a ztrácení své identity.

A budu se hádat s Nietzsche, který slovy zabil Boha ve své době (a tedy i pro naši), aby ukázal neoddělenost našich světů - že není žádný tady a teď žitý svět a boží království jinde. Budu se s ním hádat o inspiraci. *In spiro* - vdechovat odkudsi odjinud než z tohoto žitého světa, odkudsi odjinud než z našeho těla - a tedy se v nějakém smyslu odcizovat tomu skutečnému. Ale co když je ten přesah, říkáme mu Bůh, prostě v nás jakožto naše nejvnitřnější podstata? A je tedy naším tělem, je tedy v základu úplně vším? A to, co promlouvá jakožto inspirace je náš přesah, který jsme od sebe oddělili, a proto si myslíme, že je to něco jiného než my sami?

Možná jen nechtěl říkat: *Bůh je živ!* Bůh je živ v nás, protože my jsme

jím. Protože i když si byl si vědomý, že předchází svou dobu a že pro jeho slova ještě nemá uši, bál se předejít ji příliš.

„Jste neplodní: proto se vám nedostává víry. Ale komu bylo souzeno tvořit, ten také mívá vždy své prorocké sny a svá znamení hvězd - a věřil ve víru!“

Přeju všem plodnost, která mění prorocké sny v realitu, víru ve víru, a abyste si nikdy nezakryli svá znamení hvězd.

11.11.2010 v Písku

doslov II.

SVĚT NEVINNÝCH PILÁTŮ

V zahradách Břevnovského kláštera vykáceli staré odumírající stromy. Ty ostatní prořezali. Dívám se na ně a zdá se mi, že se podivně krčí. Jako by se styděly. Člověk je zotročil, nenatahují už ruce k nebi, ale jako nevidomí bezradně pátrají po tom, jestli *nebe ještě je* (kolik z nás takhle pátrá? s ořezanou duší?). Kulaté okno v kapli, kde jsem ve vlhých letních nocích sedávala, někdo zamřížoval. Zmizely vysprejované obrázky na zdích, přibýly zamčené dveře. Zamčená krása pro nikoho. Mezi mými červenými buky, kde byl portál do jiného světa, visí cedulka: *nepovolaným vstup zakázán* (a kdo je *povoláný*?). Napadá mě jako by spolu s dokonalostí rostl počet zámků, plotů, dveří, které nejdou otevřít. Od Hvězdy řičí motokáry, do toho bijí klášterní zvony, ve mně krajina ticha. (To mísení světů -- je v tom cosi odporného i fascinujícího). Opírám se o zeď, co brzy zboří člověk-zvelebovatel. A s každou tou zdí, s každým tím kmenem, větví, padá k zemi i kousek mě. Vím: tohle je můj poslední rok tady. Holka z Větrníku s větrem v duši se nechá odváť zas dál. Je to bolestné a krásné. Loučit se. S vědomím konečnosti se vždy vše prohlubuje. V touze ukrást času a zachovat ve vzpomínce vidím obrazy, které jsem dosud nikdy nespátřila.

Celé je to jako metafora k téhle knize.

(*Dnes napíšu poslední větu do Světa nevinných Pilátů*, vyslovila jsem tiše a bylo to náhle tak skutečné.)

Ptám se: za co bojuju? Za život umírajících stromů a zdí, které musí stejně zemřít? Svými slovy zuřivě sešlapuju brzdu času ze strachu, že dnešní člověk uteče se svou stále se rozrůstající touhou Životu. Bojím se o jeho svobodu, kterou místo vnějších příčin požívá právě ta nenasytitelná touha po něčem dál, výš, víc. Myslet si, že odkrytí mu to, znamená dobro, je stejně naivní, jako myslet si, že jsem nahlédla dobro, které není jen přetvářkou něčeho jiného. Tvrdě soudím člověka a neuvědomuju si, že už tím dělám to, co na něm odsuzuju. Nepřijímám ho takového, jaký je, s jeho myšlením, životem, tužbami. Chci mu vyrvat z náručí jeho utkvělý smysl života a nahradit ho něčím jiným, hodnotnějším. Drtí

mě dívat se, jak si sám před sebou bravurně zakrývá svou podstatu, a zapomínám, že je to taky cesta k tomu - jiná, ale o nic horší než ta moje. Vyčítám mu útoky před pravdou a sama ji nechci snášet právě v něm. Vyčítám mu nesvobodu a sama ho uvěznuju do své představy o něm, sama jsem svým vlastním vězňem ve svých představách o sobě a o světě. Myju si nad ním ruce, protože si myslím, že žiju jinak.

Tak se ptám: *kdo že jsou ti Piláti?* A dojdou vždycky jen sama k sobě. Přijmout zodpovědnost za sebe je jediná cesta, jak přijmout zodpovědnost za svět.

Svět nevinných Pilátů - svět, kde každý je svým Pilátem sám v sobě.

31. 3. 2011 v Praze

132

Obsah:

SVĚT NEVINNÝCH PILÁTŮ

Eva Kosinová

Fotografie: Jan Vávra

Grafická úprava a DTP: Jan Chaloupek

Vydalo nakladatelství Vltavín jako svou 33. publikaci

Praha 2011

vydání první

ISBN 978-80-86587-41-7